

IRÁNYELVEK

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS 2019/2161 IRÁNYELVE

(2019. november 27.)

a 93/13/EGK tanácsi irányelvnek, valamint a 98/6/EK, a 2005/29/EK és a 2011/83/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvnek az uniós fogyasztóvédelmi szabályok hatékonyabb végrehajtása és korszerűsítése tekintetében történő módosításáról

(EGT-vonatkozású szöveg)

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre és különösen annak 114. cikkére,

tekintettel az Európai Bizottság javaslatára,

a jogalkotási aktus tervezete nemzeti parlamenteknek való megküldését követően,

tekintettel az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére ⁽¹⁾,

rendes jogalkotási eljárás keretében ⁽²⁾,

mivel:

- (1) Az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) 169. cikkének (1) bekezdése és 169. cikke (2) bekezdésének a) pontja előírja, hogy az Unió az EUMSZ 114. cikke alapján elfogadott intézkedésekkel hozzájárul a fogyasztóvédelem magas szintjének biztosításához. Az Európai Unió Alapjogi Chartájának (a továbbiakban: Charta) 38. cikke előírja, hogy az Unió politikáiban biztosítani kell a fogyasztók védelmének magas szintjét.
- (2) Az Unió egész területén biztosítani kell a fogyasztóvédelmi jog hatékony alkalmazását. Azonban a fogyasztóvédelmi és marketingjog átfogó célravezetőségi vizsgálata, amelyet a Bizottság 2016 és 2017 között végzett a Célravezető és hatáson szabályozás (REFIT) program keretében, megállapította, hogy az uniós fogyasztóvédelmi jog hatékonyságát veszélyezteti a tudatosság kereskedők és fogyasztók körében tapasztalható hiánya, és hogy gyakrabban ki lehetne használni a létező jogorvoslati lehetőségeket.
- (3) Az Unió számos olyan intézkedést hozott, amelyek célja a fogyasztók, kereskedők és jogi szakemberek fogyasztói jogokkal kapcsolatos tudatosságának növelése, valamint a fogyasztói jogok érvényesítésének és a fogyasztói jogorvoslatoknak a javítása. Ugyanakkor továbbra is hiányosságok figyelhetők meg a nemzeti jog terén az olyan igazán hatékony és arányos szankciók tekintetében, amelyek elrettentő hatásúak lennének és büntetnék az Unión belül a jogsértéseket, továbbá nem állnak rendelkezésre megfelelő egyéni jogorvoslatok a 2005/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet ⁽³⁾ átültető nemzeti jogszabályok megsértése nyomán megkárosított fogyasztók számára, valamint hiányosságok figyelhetők meg a 2009/22/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ⁽⁴⁾ szerinti, a jogsértés megszüntetésére irányuló eljárást illetően. A jogsértés megszüntetésére irányuló eljárás felülvizsgálatára a 2009/22/EK irányelvet módosító és felváltó külön eszköz révén kell sort keríteni.

⁽¹⁾ HL C 440., 2018.12.6., 66. o.

⁽²⁾ Az Európai Parlament 2019. április 17-i álláspontja (a Hivatalos Lapban még nem tették közzé) és a Tanács 2019. november 8-i határozata.

⁽³⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2005/29/EK irányelve (2005. május 11.) a belső piacon az üzleti vállalkozások fogyasztókkal szemben folytatott tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatairól, valamint a 84/450/EGK tanácsi irányelv, a 97/7/EK, a 98/27/EK és a 2002/65/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvek, valamint a 2006/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról (HL L 149., 2005.6.11., 22. o.).

⁽⁴⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2009/22/EK irányelve (2009. április 23.) a fogyasztói érdekek védelme érdekében a jogsértés megszüntetésére irányuló eljárásokról (HL L 110., 2009.5.1., 30. o.).

- (4) A 98/6/EK⁽⁵⁾, 2005/29/EK és 2011/83/EU⁽⁶⁾ európai parlamenti és tanácsi irányelv előírja a tagállamok számára, hogy az említett irányelveket átültető nemzeti rendelkezések megsértésének esetére hatékony, arányos és visszatartó erejű szankciókat határozzanak meg. Emellett az (EU) 2017/2394 európai parlamenti és tanácsi rendelet⁽⁷⁾ 21. cikke előírja a tagállamok számára, hogy hatékony, eredményes és koordinált végrehajtási intézkedéseket tegyenek – többek között szankciókat szabjanak ki – a kiterjedt jogsértés vagy uniós dimenzióval rendelkező kiterjedt jogsértés megszüntetése vagy megtiltása érdekében.
- (5) A szankciókra vonatkozó jelenlegi nemzeti szabályokban jelentős eltérések figyelhetők meg az Unióban. Nem minden tagállam biztosítja, hogy hatékony, arányos és visszatartó erejű pénzbírságok legyenek kiszabhatók a kiterjedt jogsértésekért vagy az uniós dimenzióval rendelkező kiterjedt jogsértésekért felelős kereskedőkre. Ezért a 98/6/EK, a 2005/29/EK és a 2011/83/EU irányelvek szankciókra vonatkozó meglévő szabályait tovább kell fejleszteni, és ezzel egyidejűleg a 93/13/EGK tanácsi irányelvet⁽⁸⁾ új, szankciókra vonatkozó szabályokkal kell kiegészíteni.
- (6) Továbbra is a tagállamok hatáskörébe kell tartoznia annak, hogy megválasszák az alkalmazandó szankciók típusát, illetve nemzeti jogrendjükben meghatározzák a megfelelő eljárásokat, amelyek révén szankciókat szabnak ki a jelen irányelv által módosított 93/13/EGK, 98/6/EK, 2005/29/EK és 2011/83/EU irányelv megsértése esetére.
- (7) A szankciók következetesebb alkalmazásának megkönnyítése érdekében a szankciók alkalmazására vonatkozó közös és nem kimerítő jellegű indikatív kritériumokat kell belefoglalni a 93/13/EGK, a 98/6/EK és a 2011/83/EU irányelvbe, különösen az (EU) 2017/2394 rendeletben meghatározott, Unión belüli jogsértésekre, kiterjedt jogsértésekre és uniós dimenzióval rendelkező kiterjedt jogsértésekre vonatkozóan. Ezeknek a kritériumoknak ki kell terjedniük például a jogsértés jellegére, súlyosságára, mértékére és fennállásának időtartamára, illetve arra, hogy az okozott sérelmet illetően a kereskedő milyen jogorvoslati lehetőségeket biztosít a fogyasztók számára. Az ugyanazon elkövető általi ismételt jogsértések az ilyen jogsértések elkövetése iránti hajlandóságról tanúskodnak, következésképpen egyértelműen rávilágítanak a magatartás súlyosságára, és ennek megfelelően annak szükségességére, hogy a szankció mértékét megfelelő elrettentő erővel bíró szintre kell emelni. A jogsértés nyomán elért pénzügyi előnyöket vagy a jogsértés útján elkerült veszteségeket is figyelembe kell venni, amennyiben az erre vonatkozó adatok elérhetőek. Az eset körülményei szempontjából releváns egyéb súlyosító vagy enyhítő tényezőket szintén figyelembe lehet venni.
- (8) Előfordulhat, hogy a szankciók alkalmazására vonatkozó közös és nem kimerítő jellegű indikatív kritériumok nem minden jogsértés esetén alkalmazhatók a szankciókkal kapcsolatos döntés meghozatalában, különösen a nem súlyos jogsértések esetében. A tagállamoknak a szankciók kiszabására vonatkozó egyéb jogi alapelveket is figyelembe kell venniük, mint például a non bis in idem elvét.
- (9) Az (EU) 2017/2394 rendelet 21. cikkének megfelelően a tagállamok összehangolt fellépéssel érintett illetékes hatóságainak illetékességi területükön meg kell hozniuk a kiterjedt jogsértésért vagy uniós dimenzióval rendelkező kiterjedt jogsértésért felelős kereskedő elleni valamennyi szükséges végrehajtási intézkedést e jogsértés megszüntetése vagy megtiltása érdekében. Adott esetben szankciókat, például pénzbírságot vagy kényszerítő bírságot kell kiszabniuk a kiterjedt jogsértésért vagy az uniós dimenzióval rendelkező kiterjedt jogsértésért felelős kereskedőre. A végrehajtási intézkedéseket hatékony, eredményes és koordinált módon kell megtenni a kiterjedt jogsértés vagy az uniós dimenzióval rendelkező kiterjedt jogsértés megszüntetése vagy megtiltása érdekében. Az összehangolt fellépéssel érintett illetékes hatóságoknak törekedniük kell arra, hogy az említett jogsértéssel érintett tagállamokban a végrehajtási intézkedéseket egyidejűleg tegyék meg.
- (10) Annak biztosítása érdekében, hogy a tagállami hatóságok hatékony, arányos és visszatartó erejű szankciókat szabhassanak ki az olyan kiterjedt jogsértésekért és uniós dimenzióval rendelkező kiterjedt jogsértésekért, amelyek az (EU) 2017/2394 rendeletnek megfelelően összehangolt vizsgálat és végrehajtás tárgyát képezik, a pénzbírságoknak szerepelniük kell az ilyen jogsértésekért kiszabható szankciók elemei között. A pénzbírságok

⁽⁵⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 98/6/EK irányelve (1998. február 16.) a fogyasztók számára kínált termékek árának feltüntetésével kapcsolatos fogyasztóvédelemről (HL L 80., 1998.3.18., 27. o.).

⁽⁶⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2011/83/EU irányelve (2011. október 25.) a fogyasztók jogairól, a 93/13/EGK tanácsi irányelv és az 1999/44/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv módosításáról, valamint a 85/577/EGK tanácsi irányelv és a 97/7/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 304., 2011.11.22., 64. o.).

⁽⁷⁾ Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2017/2394 rendelete (2017. december 12.) a fogyasztóvédelmi jogszabályok végrehajtásáért felelős nemzeti hatóságok közötti együttműködésről és a 2006/2004/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről (HL L 345., 2017.12.27., 1. o.).

⁽⁸⁾ A Tanács 93/13/EGK irányelve (1993. április 5.) a fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről (HL L 95., 1993.4.21., 29. o.).

elrettető hatásának biztosítása érdekében a tagállamoknak az ilyen jogsértésekért kiszabható pénzbírság maximális összegét a kereskedő által az adott tagállamban vagy tagállamokban bonyolított árbevétel legalább 4 %-ában kell meghatározniuk a nemzeti jogukban. A kereskedők egyes esetekben vállalatcsoportok is lehetnek.

- (11) Az (EU) 2017/2394 rendelet 9. és 10. cikke értelmében a szankciók kiszabásakor adott esetben megfelelően figyelembe kell venni a kérdéses jogsértés jellegét, súlyosságát és fennállásának időtartamát. A kiszabott szankcióknak arányosnak kell lenniük, és azokat az uniós és nemzeti joggal – többek között az alkalmazandó eljárási biztosítékokkal és a Chartában foglalt elvekkel – összhangban kell végrehajtani. Végezetül, a kiszabott szankcióknak a fogyasztók érdekeinek védelmét szolgáló uniós jogszabályok megsértésének jellegével és a jogsértés által ténylegesen vagy valószínűsíthetően okozott teljes sérelemmel arányosnak kell lenniük. A szankciók kiszabásával kapcsolatos hatásköröket vagy közvetlenül, az illetékes hatóságok által, saját hatáskörben, vagy adott esetben más illetékes hatóságok vagy egyéb hatóságok közreműködésével, vagy adott esetben a kijelölt szervek utasítása által, vagy a szükséges határozat meghozatalára hatáskörrel rendelkező bíróságok megkeresése, illetve – a szükséges határozat meghozatalára irányuló megkeresés elutasítása esetén – fellebbezés útján kell gyakorolni.
- (12) Azokban az esetekben, amikor az (EU) 2017/2394 rendelet szerinti összehangolt fellépés eredményeképpen az említett rendelet szerinti egyetlen illetékes hatóság szab ki bírságot a kiterjedt jogsértésért vagy az uniós dimenzióval rendelkező kiterjedt jogsértésért felelős kereskedőre, akkor ennek a hatóságnak képesnek kell lennie a kereskedő által az összehangolt végrehajtási fellépés által érintett valamennyi tagállamban bonyolított éves árbevétel legalább 4 %-ának megfelelő pénzbírság kiszabására.
- (13) A tagállamok nem akadályozhatók meg abban, hogy nemzeti jogukban magasabb maximális árbevétel-alapú bírságokat tartsanak fenn vagy vezessenek be a kiterjedt jogsértésekért vagy uniós dimenzióval rendelkező kiterjedt jogsértésekért. Lehetőséget kell biztosítani a tagállamok számára arra is, hogy e pénzbírságokat a kereskedő világszintű árbevétele alapján határozzák meg, illetve hogy a pénzbírságokra vonatkozó szabályokat kiterjesszék más, ezen irányelvnek az (EU) 2017/2394 rendelet 21. cikkéhez kapcsolódó rendelkezései alá nem tartozó jogsértésekre is. Az a követelmény, amelynek értelmében a pénzbírság mértékét legalább a kereskedő éves árbevételének 4 %-ában kell megállapítani, nem alkalmazandó a jogsértés beszüntetését célzó kényszerítő bírságokra, így például a határozatok, végzések, ideiglenes intézkedések, kereskedői kötelezettségvállalások vagy egyéb intézkedések betartásának elmulasztásáért kiszabott napi bírságokra vonatkozó kiegészítő szabályokra.
- (14) A 93/13/EGK irányelv elrettető erejének megerősítése érdekében abba bele kell foglalni a szankciókkal kapcsolatos szabályokat is. A tagállamok szabadon dönthetnek az említett irányelv megsértése esetén alkalmazandó szankciókra vonatkozó közigazgatási vagy bírósági eljárásról. Különösen, a közigazgatási hatóságok vagy a nemzeti bíróságok szankciókat vehetnek ki, amennyiben, például közigazgatási hatóság által kezdeményezett jogi eljárások alapján, tisztességtelennek találnak egyes szerződési feltételeket. A szankciókat közigazgatási hatóságok vagy nemzeti bíróságok akkor is alkalmazhatják, ha az eladó vagy szolgáltató olyan szerződési feltételeket alkalmaz, amelyeket a nemzeti jog minden körülmények között kifejezetten tisztességtelennek határoz meg, illetve amikor az eladó vagy szolgáltató olyan szerződési feltételt alkalmaz, amelyről jogerős, kötelező erejű határozat megállapította, hogy tisztességtelen. A tagállamok dönthetnek úgy, hogy a közigazgatási hatóságok is jogosultak megállapítani a szerződési feltételek tisztességtelen jellegét. A közigazgatási hatóságok vagy a nemzeti bíróságok a szankciót abban a határozatban is kivethetik, amely megállapította a szerződési feltételek tisztességtelen jellegét. A tagállamok az egyéni jogorvoslattal és a szankciókkal kapcsolatos bármilyen nemzeti szintű fellépés koordinációját szolgáló megfelelő mechanizmusokat is meghatározhatnak.
- (15) A pénzbírságokból befolyó összegek elosztásakor a tagállamoknak szem előtt kell tartaniuk a fogyasztók általános érdekeinek védelmét, valamint más védett közérdekeket is.
- (16) A tisztességtelen gyakorlatok minden hatásának megszüntetése érdekében a tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy megfelelő jogorvoslatok álljanak a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatok által megkárosított fogyasztók rendelkezésére. Az egyéni jogorvoslatok egyértelmű keretének bevezetése megkönnyítené a magánszemélyek általi jogérvényesítést. A fogyasztó számára arányos és hatékony módon lehetőséget kell biztosítani kártérítés, illetve adott esetben árcsökkentés igénybevétele, valamint a szerződés felmondására. A tagállamok nem akadályozhatók meg abban, hogy a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatok által megkárosított fogyasztók számára egyéb jogorvoslatokra vonatkozó, például javításhoz vagy cseréhez való jogokat tartsanak fenn vagy vezessenek be az ilyen gyakorlatok hatásainak teljes megszüntetése érdekében. A tagállamok nem akadályozhatók meg abban, hogy feltételeket határozzanak meg a fogyasztói jogorvoslatok alkalmazása és következményei tekintetében. A jogorvoslat alkalmazásakor adott esetben a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat súlyosságát és jellegét, a fogyasztó által elszenvedett kárt és más releváns körülményeket, például a kereskedő általi kötelesség- vagy szerződésszegést is figyelembe lehet venni.

- (17) A fogyasztóvédelmi és marketingjog célravezetőségi vizsgálata, illetve a 2011/83/EU irányelv ezzel párhuzamosan végzett értékelése több olyan területet azonosított, amelyeken szükség van a meglévő uniós fogyasztóvédelmi szabályok korszerűsítésére. Tekintettel a digitális eszközök folyamatos fejlődésére az uniós fogyasztóvédelmi jog kiigazítása szükséges.
- (18) A fogyasztók vonatkozásában jelentős hatással bír az, ha az online keresőalkalmazás szolgáltatója egyes kereskedelmi ajánlatokat előrébb rangsorol vagy kiemelt elhelyezést biztosít számukra az internetes keresés eredményei között.
- (19) A rangsorolás a kereskedők ajánlatainak relatív kiemelését vagy a keresési eredményekhez rendelt relevanciát jelenti, az onlinekeresőprogram-szolgáltatók által bemutatott, megszervezett vagy közölt módon, például szekvenciális algoritmusok, minősítési és értékelési mechanizmusok, vizuális kiemelések vagy más rangsorolási eszközök, vagy ezek kombinációi használatának eredményeként.
- (20) E tekintetben módosítani kell a 2005/29/EK irányelv I. mellékletét annak egyértelművé tétele érdekében, hogy tiltani kell azt a gyakorlatot, amely során a kereskedő a fogyasztó online keresési lekérdezése alapján megjelenített keresési eredmények formájában anélkül közöl információkat a fogyasztóval, hogy egyértelműen felfedné a fizetett hirdetéseket, vagy a kifejezetten a termékeknek a keresési eredmények közötti magasabb rangsorolását célzó fizetést. Amikor egy kereskedő közvetlenül vagy közvetett módon fizetett az online keresőalkalmazás szolgáltatójának azért, hogy egy terméket magasabbra rangsoroljon a keresési eredmények között, akkor erről az online keresőalkalmazás szolgáltatójának tömör, könnyen hozzáférhető és érthető módon tájékoztatnia kell a fogyasztókat. Közvetett fizetés megvalósulhat olyan további kötelezettségvállalás formájában az online keresőalkalmazás szolgáltatója irányában a kereskedő részéről, amelynek konkrét hatása a termék magasabbra rangsorolása. A közvetett fizetés jelenthet magasabb tranzakciónkénti jutalékot, illetve különféle, konkrétan magasabb rangsorolást eredményező kompenzációs rendszereket. Az általános szolgáltatások – például az online keresőalkalmazás szolgáltatója által a kereskedőnek kínált funkciók széles körét lefedő listázási díjak vagy tagdíjak – ellentételezése nem tekintendő kifejezetten a termék magasabbra rangsorolását célzó fizetésnek, feltéve, hogy e fizetések rendeltetése nem a termék magasabbra rangsorolása. Online keresőalkalmazás szolgáltatói különféle típusú online kereskedők lehetnek, ideértve a közvetítőket, például online piacokat, a keresőprogramokat és az összehasonlító weboldalakat is.
- (21) A rangsorolást meghatározó fő paraméterekre vonatkozó átláthatósági követelményeket az (EU) 2019/1150 európai parlamenti és tanácsi rendelet⁽⁹⁾ is szabályozza. Az említett rendelet átláthatósági követelményei az online közvetítők széles körére vonatkoznak, ideértve az online piacokat is, ám csupán a kereskedők és az online közvetítők között alkalmazandóak. Ezért hasonló átláthatósági követelményeket kell bevezetni a 2005/29/EK irányelvbe is, biztosítandó a megfelelő átláthatóságot a fogyasztók irányában, kivéve az onlinekeresőprogram-szolgáltatókat, amelyek már a rendelet értelmében kötelesek rögzíteni a rangsorolás meghatározásánál külön-külön vagy együttesen a legjelentősebb szerepet játszó fő paramétereket és azok viszonylagos jelentőségét azáltal, hogy könnyen és nyilvánosan hozzáférhető módon egyszerű és közérthető leírást helyeznek el online keresőprogramjaik felületén.
- (22) Azoknak a kereskedőknek, amelyek lehetőséget biztosítanak a fogyasztók számára arra, hogy különböző kereskedők vagy fogyasztók által ajánlott termékekre és szolgáltatásokra – például utazásra, szállásra és szabadidős tevékenységekre – vonatkozó keresést végezzenek, tájékoztatniuk kell a fogyasztókat a lekérdezés eredményeként megjelenített ajánlatok rangsorolásának meghatározásánál alapértelmezésben használt fő paraméterekről és azok viszonylagos jelentőségéről más paraméterekhez képest. Ennek a tájékoztatásnak tömörnek, valamint kiemelt helyen könnyen és közvetlenül elérhetőnek kell lennie. A fő paraméter fogalma a rangsorolással összefüggésben használt bármely általános kritériumot, folyamatot, algoritmusokba épített különös jeleket vagy más kiigazítási vagy visszavetési mechanizmust jelent.
- (23) A rangsorolást meghatározó fő paraméterekre vonatkozó tájékoztatási kötelezettség nem érinti az (EU) 2016/943 európai parlamenti és tanácsi irányelvet⁽¹⁰⁾. A kereskedők számára nem írható elő, hogy felfedjék rangsorolási mechanizmusaik részletes működését, többek között az algoritmusokat. A kereskedőknek közzé kell tenniük a rangsorolást meghatározó fő paraméterek általános leírását, ismertetve a kereskedő által alapértelmezésben használt fő paramétereket, valamint azok más paraméterekhez képest meglévő viszonylagos jelentőségét, e leírást azonban nem kell minden egyes lekérdezésre lebontva egyéni módon bemutatni.

⁽⁹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2019/1150 rendelete (2019. június 20.) az online közvetítő szolgáltatások üzleti felhasználói tekintetében alkalmazandó tisztességes és átlátható feltételek előmozdításáról (HL L 186., 2019.7.11., 57. o.).

⁽¹⁰⁾ Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2016/943 irányelve (2016. június 8.) a nem nyilvános know-how és üzleti információk (üzleti titkok) jogosulatlan megszerzésével, hasznosításával és felfedésével szembeni védelemről (HL L 157., 2016.6.15., 1. o.).

- (24) Amikor a fogyasztóknak online piacokon kínálnak termékeket, akkor a 2011/83/EU irányelv által előírt szerződéskötést megelőző tájékoztatás nyújtásában az online piac szolgáltatója és a harmadik fél forgalmazó egyaránt részt vesz. Ennek eredményeképp az online piacokat használó fogyasztók számára nem világos, hogy ki a szerződéses partnerük, és ez hogyan érinti a jogaikat és kötelezettségeiket.
- (25) A 2005/29/EK és a 2011/83/EU irányelv alkalmazásában az online piacok fogalommeghatározásának meg kell egyeznie az 524/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendeletben⁽¹¹⁾ és az (EU) 2016/1148 európai parlamenti és tanácsi irányelvben⁽¹²⁾ szereplő meghatározással. Ugyanakkor szükség van a meghatározás korszerűsítésére és technológiai szempontból semlegessé tételére, hogy az az új technológiákra is kiterjedjen. Ezért helyénvaló a „weboldal” megnevezés helyett az (EU) 2017/2394 rendeletben és az (EU) 2018/302 európai parlamenti és tanácsi rendeletben⁽¹³⁾ használt „online interfész” kifejezéssel összhangban a kereskedő által vagy nevében üzemeltetett szoftverre utalni – ideértve a weboldalt, a weboldal egy részét vagy egy alkalmazást is.
- (26) Ezért a 2005/29/EK irányelvben és a 2011/83/EU irányelvben az online piacokra vonatkozó olyan tájékoztatási követelményeket kell meghatározni, amelyek előírják az online piacokat használó fogyasztók tájékoztatását arra vonatkozóan, hogy az ajánlatok rangsorolása milyen fő paraméterek alapján történik, és hogy egy kereskedővel vagy egy nem kereskedői jogállással rendelkező személlyel, például egy másik fogyasztóval lépnek-e szerződésre.
- (27) Az online piacok szolgáltatóinak tájékoztatniuk kell a fogyasztókat arról, hogy az árukat, szolgáltatásokat vagy digitális tartalmat kínáló harmadik fél kereskedőnek vagy nem kereskedői jogállással rendelkező személynek minősül-e, a harmadik fél által feléjük tett nyilatkozat alapján. Amennyiben az árukat, szolgáltatásokat vagy digitális tartalmat kínáló harmadik fél azt nyilatkozza jogállásáról, hogy az nem kereskedői, akkor az online piac szolgáltatója rövid nyilatkozatban rögzíti, hogy az uniós fogyasztóvédelmi jogból eredő fogyasztói jogok nem alkalmazandók a megkötött szerződésre. Ezen túlmenően a fogyasztókat tájékoztatni kell arról, hogy a szerződéssel kapcsolatos kötelezettségek megoszlanak az árukat, szolgáltatásokat vagy digitális tartalmat kínáló harmadik fél és az online piac szolgáltatója között. A tájékoztatást egyértelmű és érthető módon kell biztosítani, nem pedig csupán az általános szerződési feltételekben vagy hasonló szerződéses dokumentumokban. Az online piacok szolgáltatóira vonatkozó tájékoztatási követelményeknek arányosnak kell lenniük. E követelményeknek megfelelő egyensúlyt kell teremteniük a fogyasztók magas szintű védelme és az online piacok szolgáltatóinak versenyképessége között. Az online piacok szolgáltatói számára nem írható elő az egyes fogyasztói jogok felsorolása, amikor arról tájékoztatják a fogyasztókat, hogy azok nem alkalmazandók. Ez nem érinti a 2011/83/EU irányelvben és különösen annak 6. cikke (1) bekezdésében meghatározott, a fogyasztók tájékoztatására vonatkozó követelményeket. A fogyasztói jogok biztosítására vonatkozó felelősségről nyújtandó tájékoztatás tartalma az online piac szolgáltatója és az érintett harmadik fél kereskedők közötti szerződéses megállapodásoktól függ. Az online piac szolgáltatója jelezheti, hogy a fogyasztói jogok biztosításáért egyedül a harmadik fél kereskedő felelős, illetve ismertetheti egyes saját felelősségeit, azokban az esetekben, amikor vállalja a felelősséget a szerződés egyes vonatkozásaiért, például a kiszállításért vagy az elállási jog gyakorlásáért.
- (28) A 2000/31/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv⁽¹⁴⁾ 15. cikke (1) bekezdésének megfelelően az online piacok szolgáltatói nem kötelezhetők a harmadik fél forgalmazók jogállásának ellenőrzésére. Ehelyett az online piacok szolgáltatóinak fel kell kérniük az online piacon harmadik félként forgalmazókat, hogy a fogyasztóvédelmi jog szempontjából jelezzék a kereskedői vagy nem kereskedői jogállásukat, és továbbítsák ezt az információt az online piac szolgáltatójának.
- (29) Az online piacokkal kapcsolatos gyors technológiai fejlődést, valamint a fogyasztóvédelem magas szintje biztosításának szükségességét szem előtt tartva a tagállamok számára biztosítani kell annak lehetőségét, hogy ezzel a céllal konkrét további intézkedéseket fogadjanak el vagy tartsanak fenn. Ezeknek az intézkedéseknek arányosnak és megkülönböztetéstől mentesnek kell lenniük, és nem érinthetik a 2000/31/EK irányelvet.

⁽¹¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 524/2013/EU rendelete (2013. május 21.) a fogyasztói jogviták online rendezéséről, valamint a 2006/2004/EK rendelet és a 2009/22/EK irányelv módosításáról (fogyasztói online vitarendezési irányelv) (HL L 165., 2013.6.18., 1. o.).

⁽¹²⁾ Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2016/1148 irányelve (2016. július 6.) a hálózati és információs rendszerek biztonságának az egész Unióban egységesen magas szintjét biztosító intézkedésekről (HL L 194., 2016.7.19., 1. o.).

⁽¹³⁾ Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2018/302 rendelete (2018. február 28.) a belső piacon belül a vevő állampolgársága, lakóhelye vagy letelepedési helye alapján történő indokolatlan területi alapú tartalomkorlátozással és a megkülönböztetés egyéb formáival szembeni fellépésről, valamint a 2006/2004/EK és az (EU) 2017/2394 rendelet, továbbá a 2009/22/EK irányelv módosításáról (HL L 60. I, 2018.3.2., 1. o.).

⁽¹⁴⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2000/31/EK irányelve (2000. június 8.) a belső piacon az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások, különösen az elektronikus kereskedelem, egyes jogi vonatkozásairól (Elektronikus kereskedelemről szóló irányelv) (HL L 178., 2000.7.17., 1. o.).

- (30) A digitális tartalom és a digitális szolgáltatás a 2011/83/EU irányelvben meghatározott fogalmát hozzá kell igazítani az (EU) 2019/770 európai parlamenti és tanácsi irányelvben ⁽¹⁵⁾ alkalmazott fogalmakhoz. Az (EU) 2019/770 irányelv hatálya alá tartozó digitális tartalmak közé tartozik az egyszeri szolgáltatás, az egyedi szolgáltatási aktusok sorozata, valamint az egy adott időszak alatt történő folyamatos szolgáltatás. A folyamatos tartalomszolgáltatásnak, illetve szolgáltatásnyújtásnak nem feltétlenül kell hosszú távú tartalomszolgáltatásnak, illetve szolgáltatásnyújtásnak lennie. Egy videoklip webes közvetítését (streaming) adott időszakon keresztül nyújtott folyamatos szolgáltatásnak kell tekinteni, függetlenül az audiovizuális fájl tényleges hosszától. Emiatt nehéz lehet megkülönböztetést tenni a digitális tartalom és a digitális szolgáltatások bizonyos típusai között, hiszen mindkettőnek része lehet a kereskedő általi, a szerződés ideje alatti folyamatos szolgáltatás. Digitális szolgáltatások például a videó- és audioanyagok megosztását lehetővé tevő szolgáltatások, valamint az egyéb tárhelyszolgáltatás, szövegszerkesztés vagy játékok, illetve a felhőalapú tárhely, a webalapú e-mail, a közösségi média és a felhőalkalmazások. A szolgáltató folyamatos részvétele indokolja a 2011/83/EU irányelv elállási joggal kapcsolatos szabályainak alkalmazását, mivel ez ténylegesen lehetővé teszi a fogyasztó számára, hogy a szerződés megkötésétől számított 14 napos időszak alatt kipróbálja a szolgáltatást, és eldöntse, hogy meg akarja-e tartani vagy sem. A nem tárgyi adathordozón rögzített digitális tartalom szolgáltatására vonatkozó szerződések jellemzője, hogy egyszeri szolgáltatással biztosítják a fogyasztó számára az adott digitális tartalmat vagy tartalmakat, például zene- vagy videofájlokat. A nem tárgyi adathordozón rögzített digitális tartalom szolgáltatására vonatkozó szerződések továbbra is kivételt képeznek a 2011/83/EU irányelv 16. cikke első bekezdésének m) pontjában meghatározott elállási jog alól, amelynek értelmében a szerződés teljesítésének, például a tartalom letöltésének vagy közvetítésének kezdetekor a fogyasztó elveszti az elálláshoz való jogát, feltéve, hogy az elállási időszakon belüli teljesítést a fogyasztó előzetes kifejezett hozzájárulásával kezdték meg, aki tudomásul vette, hogy ezáltal elveszíti elállási jogát. Amennyiben kétség merül fel azt illetően, hogy szolgáltatási szerződésről vagy pedig nem fizikai adathordozón rögzített digitális tartalom szolgáltatására vonatkozó szerződésről van-e szó, akkor a szolgáltatásokra vonatkozó elállási jog szabályai alkalmazandóak.
- (31) A digitális tartalmak és digitális szolgáltatások online nyújtása gyakran olyan szerződések alapján történik, amelyek értelmében a fogyasztó nem fizet díjat, hanem személyes adatokat ad át a kereskedőnek. A 2011/83/EU irányelv már most is kiterjed a nem tárgyi adathordozón rögzített digitális tartalom szolgáltatására vonatkozó szerződésekre (például online digitális tartalom szolgáltatása), függetlenül attól, hogy a fogyasztó pénzben fizet a szolgáltatásért vagy személyes adatokat ad át a kereskedőnek. Az említett irányelv azonban csak azokra a szolgáltatási szerződésekre – többek között digitális szolgáltatásokra vonatkozó szerződésekre – terjed ki, amelyek alapján a fogyasztó fizet vagy vállalja, hogy fizet a szolgáltatásokért. Következésképpen az irányelv nem terjed ki az olyan digitális szolgáltatási szerződésekre, amelyek alapján a fogyasztó személyes adatokat biztosít a kereskedő számára, anélkül hogy bármilyen díjat fizetne. Tekintettel a fizetős digitális szolgáltatások és a személyes adatok fejében nyújtott digitális szolgáltatások hasonlóságára és egymással való helyettesíthetőségére, ezekre az említett irányelv szerinti azonos szabályok kell, hogy vonatkozzanak.
- (32) Biztosítani kell a 2011/83/EU és az (EU) 2019/770 irányelv hatályának összhangját, mely utóbbi a digitális tartalmak szolgáltatására vagy az olyan digitális szolgáltatási szerződésekre terjed ki, amelyek alapján a fogyasztók személyes adatokat bocsátanak a kereskedő rendelkezésére, vagy erre kötelezettséget vállalnak.
- (33) Ezért a 2011/83/EU irányelv hatályát ki kell terjeszteni azokra a szerződésekre is, amelyek alapján a kereskedő a fogyasztó részére szolgáltatást nyújt vagy szolgáltatás nyújtását vállalja, a fogyasztó pedig személyes adatokat biztosít vagy személyes adatok biztosítását vállalja. A nem fizikai adathordozón rögzített digitális tartalom szolgáltatására vonatkozó szerződésekhez hasonlóan az említett irányelvet minden olyan esetben alkalmazni kell, amikor a fogyasztó személyes adatokat bocsát a kereskedő rendelkezésére vagy erre kötelezettséget vállal, kivéve, ha a fogyasztó által rendelkezésre bocsátott személyes adatokat a kereskedő csak a digitális tartalom szolgáltatásának vagy a digitális szolgáltatás nyújtásának céljából kezeli, és a kereskedő semmilyen más célból nem kezeli ezeket az adatokat. A személyes adatok bármilyen kezelésének az (EU) 2016/679 európai parlamenti és tanácsi rendeletnek ⁽¹⁶⁾ megfelelően kell történnie.
- (34) Ha a digitális tartalmak szolgáltatása vagy a digitális szolgáltatások nyújtása nem díj ellenében történik, akkor az (EU) 2019/770 irányelvhez való teljeskörű igazodás biztosítása érdekében a 2011/83/EU irányelv azokban az esetekben sem alkalmazandó, amikor a kereskedő csupán a rá vonatkozó jogi követelmények betartásának céljából gyűjt személyes adatokat. Ide tartozhatnak például azok az esetek, amikor biztonsági vagy azonosítási okokból a vonatkozó jogszabályok kötelezővé teszik a fogyasztó regisztrációját.

⁽¹⁵⁾ Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2019/770 irányelve (2019. május 20.) a digitális tartalom szolgáltatására és digitális szolgáltatások nyújtására irányuló szerződések egyes vonatkozásairól (HL L 136., 2019.5.22., 1. o.).

⁽¹⁶⁾ Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2016/679 rendelete (2016. április 27.) a természetes személyeknek a személyes adatok kezelése tekintetében történő védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 95/46/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről (általános adatvédelmi rendelet) (HL L 119., 2016.5.4., 1. o.).

- (35) A 2011/83/EU irányelv azokban a helyzetekben sem alkalmazandó, amikor a kereskedő kizárólag metaadatokat, a fogyasztó eszközére vagy böngészési előzményeire vonatkozó információkat gyűjt, kivéve, ha a nemzeti jogszabályok ezt a helyzetet szerződéses viszonyoknak tekintik. Emellett azokra a helyzetekre sem alkalmazandó, amikor a fogyasztó, anélkül hogy szerződést kötött volna a kereskedővel, csak azért kénytelen reklámokat megtekinteni, hogy hozzáférhessen egy digitális tartalomhoz vagy egy digitális szolgáltatáshoz. A tagállamok számára azonban biztosítani kell a lehetőséget arra, hogy az említett irányelv alkalmazását ilyen helyzetekre is kiterjessék, vagy egyéb módon szabályozzák az említett irányelv hatályán kívül eső ilyen helyzeteket.
- (36) A funkcionalitás fogalmát úgy kell érteni, hogy az a digitális tartalom vagy a digitális szolgáltatás lehetséges felhasználásának módjaira utal. A műszaki korlátok – például digitális jogok kezelésére szolgáló rendszer vagy regionális kódolás – hiánya vagy megléte például befolyásolhatja annak lehetőségét, hogy a digitális tartalom vagy a digitális szolgáltatás – tekintettel rendeltetésére – ellássa valamennyi funkcióját. Az interoperabilitás fogalma arra vonatkozik, hogy a digitális tartalom vagy a digitális szolgáltatás képes-e, illetve milyen mértékben képes olyan hardverrel és szoftverrel működni, amely eltér attól, amellyel általában az azonos típusú digitális tartalmat vagy digitális szolgáltatásokat használnak. Sikeres működésnek minősülhet többek között például, ha a digitális tartalom vagy szolgáltatás képes arra, hogy az említett eltérő szoftverrel vagy hardverrel információt cseréljen, és felhasználja a kicserélt információt. A kompatibilitás fogalmát az (EU) 2019/770 irányelv határozza meg.
- (37) A 2011/83/EU irányelv 7. cikkének (3) bekezdése és 8. cikkének (8) bekezdése előírja a kereskedők számára, hogy üzlethelyiségen kívül, illetve távollévők között kötött szerződések esetén megszerezze a fogyasztó előzetes kifejezett hozzájárulását a teljesítés elállási időszak vége előtti megkezdéséhez. Az említett irányelv 14. cikke (4) bekezdésének a) pontja szerződéses szankciót ír elő azokra az esetekre, amikor a kereskedő nem tesz eleget ennek a követelménynek, mégpedig azt, hogy a fogyasztónak nem kell fizetnie a nyújtott szolgáltatásokért. Ennek megfelelően a fogyasztó előzetes kifejezett hozzájárulásának megszerzése csak azoknak a szolgáltatásoknak – beleértve a digitális szolgáltatásokat is – az esetében lényeges, amelyek nyújtása díj ellenében történik. Ezért szükség van a 7. cikk (3) bekezdésének és a 8. cikk (8) bekezdésének módosítására, hogy a kereskedők csak abban az esetben legyenek kötelesek a fogyasztó előzetes kifejezett hozzájárulásának a megszerzésére, ha a szolgáltatási szerződés fizetési kötelezettséget keletkeztet a fogyasztó számára.
- (38) A 2011/83/EU irányelv 16. cikke első bekezdésének m) pontja az elállási jog alóli kivételt határozza meg azokra az esetekre, amikor a kereskedő nem tárgyi adathordozón rögzített digitális tartalmat szolgáltat, a fogyasztó pedig előzetes kifejezett hozzájárulását adta a teljesítés elállási időszak vége előtti megkezdéséhez, valamint tudomásul vette, hogy ezáltal elveszíti elállási jogát. Az említett irányelv 14. cikke (4) bekezdésének b) pontja szerződéses szankciót ír elő azokra az esetekre, amikor a kereskedő nem tesz eleget ennek a követelménynek, mégpedig azt, hogy a fogyasztónak nem kell fizetnie a felhasznált digitális tartalomért. Ennek megfelelően a fogyasztó előzetes kifejezett hozzájárulásának és tudomásul vevő nyilatkozatának megszerzése csak azoknak a digitális tartalmaknak az esetében lényeges, amelyek szolgáltatása díj ellenében történik. Ezért szükség van a 16. cikk első bekezdése m) pontjának módosítására, hogy a kereskedők csak abban az esetben legyenek kötelesek a fogyasztó előzetes kifejezett hozzájárulásának és tudomásul vevő nyilatkozatának a megszerzésére, ha a szerződés fizetési kötelezettséget keletkeztet a fogyasztó számára.
- (39) A 2005/29/EK irányelv 7. cikkének (4) bekezdése tájékoztatási követelményeket határoz meg a termékek adott áron való „megvásárlására való felhívásokra” vonatkozóan. Ezek a tájékoztatási követelmények már a reklámozási szakaszra is vonatkoznak, a 2011/83/EU irányelv pedig megegyező és egyéb, részletesebb tájékoztatási követelményeket ír elő a későbbi, szerződéskötés előtti szakaszra (a fogyasztó szerződéskötését közvetlenül megelőző szakasz). Következésképpen előfordulhat, hogy a kereskedőknek ugyanazt a tájékoztatást kell biztosítaniuk a reklámozási (például egy média weboldalon megjelenő online hirdetésben) és a szerződéskötés előtti szakaszban (például az online áruházai oldalain).
- (40) A 2005/29/EK irányelv 7. cikke (4) bekezdése szerinti tájékoztatási követelmények értelmében a fogyasztókat a kereskedő által alkalmazott panaszkezelési módot illetően is tájékoztatni kell. A fogyasztóvédelmi és marketingjog célravezetőségi vizsgálatának megállapításaiból kitűnik, hogy ez a tájékoztatás a 2011/83/EU irányelv által szabályozott szerződéskötés előtti szakaszban a leglényegesebb. Következésképpen a 2005/29/EK irányelvből törölni kell azt a követelményt, amely ilyen tájékoztatást ír elő a reklámozási szakaszon belüli vásárlásra való felhíváskor.
- (41) A 2011/83/EU irányelv 6. cikke (1) bekezdésének h) pontja előírja a kereskedők számára, hogy az elállási jogra vonatkozó, szerződéskötést megelőző tájékoztatásban részesítsék a fogyasztókat, amelynek az irányelv I. mellékletének B. részében meghatározott elállásnyilatkozat-mintára is ki kell terjednie. Az említett irányelv 8. cikkének (4) bekezdése egyszerűbb szerződéskötés előtti tájékoztatási követelményeket ír elő azokra az esetekre, amikor a szerződést olyan távközlő eszköz alkalmazásával kötik meg, amelyen az információk megjelenítésére korlátozott hely vagy idő áll rendelkezésre, például telefonhívás, élőszó-vezérlésű értékesítő alkalmazások vagy SMS üzenet útján. Az ilyen távközlő eszköz útján a szerződéskötést megelőzően biztosítandó kötelező tájékoztatás kiterjed többek között a 6. cikk (1) bekezdésének h) pontja szerinti elállási jogra vonatkozó információkra. Ennek

megfelelően a tájékoztatás kiterjed az I. melléklet B. pontjában meghatározott elállásnyilatkozat-minta biztosítására is. Az elállásnyilatkozat-minta biztosítása azonban nem lehetséges azokban az esetekben, amikor a szerződést például telefonon vagy élőszó-vezérlésű értékesítő alkalmazásokon keresztül kötik meg, és előfordulhat, hogy technikailag nem kivitelezhető a minta felhasználóbarát módon történő továbbítása a 8. cikk (4) bekezdése szerinti egyéb távközlő eszköz segítségével. Ezért helyénvaló az elállásnyilatkozat-minta kizárása azoknak az információknak a köréből, amelyeket a kereskedőknek minden esetben biztosítaniuk kell, amikor a szerződéskötésre a 8. cikk (4) bekezdése szerinti távközlő eszközök útján kerül sor.

- (42) A 2011/83/EU irányelv 16. cikke első bekezdésének a) pontja az elállási jog alóli kivételről rendelkezik azoknak a szolgáltatási szerződéseknek az esetében, amelyeket maradéktalanul teljesítettek, amennyiben a teljesítés a fogyasztó előzetes kifejezett hozzájárulásával és annak tudomásulvételével kezdődött meg, hogy elveszíti elállási jogát, amint a kereskedő maradéktalanul teljesítette a szerződést. Ezzel szemben az említett irányelv 7. cikkének (3) bekezdése és 8. cikkének (8) bekezdése – amelyek a kereskedők kötelezettségeit tárgyalják azokban a helyzetekben, amikor a szerződés teljesítése az elállási időszak vége előtt kezdődött – csak a fogyasztó előzetes kifejezett hozzájárulásának megszerzését írják elő a kereskedő számára, anélkül hogy a fogyasztónak tudomásul kellene vennie, hogy a szerződés maradéktalan teljesítése után elveszíti elállási jogát. Az említett rendelkezések közötti összhang biztosítása érdekében a 2011/83/EU irányelv 7. cikkének (3) bekezdését és 8. cikkének (8) bekezdését ki kell egészíteni azzal, hogy a kereskedő köteles elérni, hogy a fogyasztó tudomásul vegye, hogy a szerződés maradéktalan teljesítése után elveszíti elállási jogát, amennyiben a szerződés fizetési kötelezettséget keletkeztet a fogyasztó számára. Ezenkívül a 16. cikk első bekezdésének a) pontját a 7. cikk (3) bekezdése és a 8. cikk (8) bekezdése változásainak figyelembevételére érdekében módosítani kell, amelyek szerint a kereskedők csak abban az esetben kötelesek a fogyasztó előzetes kifejezett hozzájárulásának és tudomásulvételének a megszerzésére, ha a szolgáltatási szerződés fizetési kötelezettséget keletkeztet a fogyasztó számára. Ugyanakkor a tagállamok számára lehetőséget kell biztosítani arra, hogy olyan szolgáltatási szerződések esetében, amelyeknél a fogyasztó kifejezetten kérte a kereskedőt, hogy keresse fel abból a célból, hogy javítási munkálatokat végezzen, ne tegyék kötelezővé a kereskedő számára annak elérését, hogy a fogyasztó tudomásul vegye, hogy a szerződés maradéktalan teljesítése után elveszíti elállási jogát. Az említett irányelv 16. cikke első bekezdésének c) pontja kivételt biztosít az elállási jog alkalmazása alól az olyan szerződések tekintetében, amelyek a fogyasztó által megadott jellemzőknek megfelelően elkészített vagy egyértelműen a fogyasztó személyére szabott áruk értékesítésére vonatkoznak. E kivétel vonatkozik például az igényre szabott bútor legyártására és a fogyasztó otthonában történő összeszerelésére, amennyiben az egyetlen adásvételi szerződés keretében történik.
- (43) A 2011/83/EU irányelv 16. cikke első bekezdésének b) pontja által az elállási jog alkalmazása alól biztosított kivételt úgy kell tekinteni, hogy az a nem hálózati energia egyedi szolgáltatására vonatkozó szerződésekre is vonatkozik, mivel annak ára a kereskedő által nem befolyásolható módon az áru- és energiapiacoknak az elállási időszak alatt is lehetséges ingadozásaitól függ.
- (44) A 2011/83/EU irányelv 14. cikkének (4) bekezdése meghatározza azokat az elállási jog gyakorlásához kapcsolódó feltételeket, amelyek teljesülése esetén a fogyasztó nem viseli a szolgáltatások teljesítésének, a közüzemi szolgáltatások nyújtásának és a nem fizikai adathordozón rögzített digitális tartalom szolgáltatásának költségeit. Ezen feltételek bármelyikének teljesülése esetén a fogyasztónak nem kell kifizetnie azoknak a szolgáltatásoknak, közüzemi szolgáltatásoknak vagy digitális tartalmaknak az árát, amelyeket az elállási jog gyakorlása előtt nyújtottak vagy szolgáltatottak a számára. A digitális tartalom tekintetében ezeknek a nem kumulatív feltételeknek a 14. cikk (4) bekezdés b) pontjának iii. alpontja szerinti egyike a szerződés – beleértve a fogyasztó kifejezett előzetes hozzájárulásának megerősítését a teljesítés elállási időszak vége előtti megkezdéséhez, valamint az elállási jog ebből következő elvesztésének tudomásulvételét – megerősítésének elmulasztása. Ez a feltétel azonban nem szerepel az elállási jog elvesztésének az irányelv 16. cikke első bekezdésének m) pontjában felsorolt feltételei között, ami bizonytalanságot eredményez azt illetően, hogy a fogyasztó hivatkozhat-e a 14. cikk (4) bekezdés b) pontjának iii. alpontjára olyankor, amikor a 14. cikk (4) bekezdés b) pontjának másik két feltétele teljesül, és ennek eredményeként az elállási jog a 16. cikk első bekezdésének m) pontja értelmében elvész. A 14. cikk (4) bekezdés b) pontjának iii. alpontjában rögzített feltételt ezért be kell emelni a 16. cikk első bekezdésének m) pontjába is, hogy a fogyasztó annak nem teljesülése esetén élhessen elállási jogával, és ennek megfelelően érvényesíthesse a 14. cikk (4) bekezdésében rögzített jogokat.
- (45) A kereskedők a fogyasztó vásárlóerejének felmérését lehetővé tevő automatizált döntéshozatal és a fogyasztói magatartásról történő profilalkotás alapján egyes fogyasztók vagy fogyasztói csoportok esetén személyre szabhatják ajánlataik árát. A fogyasztókat ezért egyértelműen tájékoztatni kell arról, ha a nekik felajánlott ár automatizált döntéshozatal alapján személyre szabott, hogy a vásárlásra vonatkozó döntésük során számolhassanak a potenciális kockázatokkal. Ebből következően a 2011/83/EU irányelvet konkrét tájékoztatási követelménnyel kell kiegészíteni, amely szerint a fogyasztót tájékoztatni kell arról, ha az ár automatizált döntéshozatal alapján személyre szabott. E tájékoztatási követelmény nem alkalmazandó az olyan technikákra, mint a „dinamikus” vagy „valós idejű” árszabás,

amelyek azzal járnak, hogy az ár a piaci keresletre reagálva igen rugalmasan és gyorsan változik, amennyiben az említett technikák nem alkalmazzák az árak automatizált döntéshozatalon alapuló személyre szabását. Ez a tájékoztatási követelmény nem érinti az (EU) 2016/679 rendeletet, amely rögzíti többek között az érintett arra való jogát, hogy ne terjedjen ki rá az automatizált adatkezelésen – ideértve a profilalkotást is – alapuló döntés.

- (46) A technológiai fejlődés figyelembevétele érdekében a 2011/83/EU irányelv 6. cikke (1) bekezdésének c) pontjában felsorolt kommunikációs eszközök közül törölni kell a faxeszámot, mivel a fax ma már ritkán használt és nagyon elavult technológiának számít.
- (47) A fogyasztók a vásárlási döntések meghozatalakor egyre jobban hagyatkoznak a fogyasztói értékelésekre és ajánlásokra. Így amikor a kereskedő hozzáférést biztosít a termékek fogyasztói értékeléséhez, a fogyasztót tájékoztatnia kell arról, hogy alkalmaz-e folyamatokat vagy eljárásokat annak biztosítására, hogy a közzétett értékelések olyan fogyasztóktól származzanak, akik a terméket ténylegesen használták vagy megvásárolták. Amennyiben a kereskedő alkalmaz ilyen folyamatokat vagy eljárásokat, akkor tájékoztatnia kell arról, hogy miként ellenőrzi ezeket, illetve egyértelmű tájékoztatást kell nyújtania a fogyasztóknak az értékelések feldolgozásának módjáról, például arról, hogy minden értékelést közzétesz-e, függetlenül attól, hogy pozitív vagy negatív, vagy hogy az adott értékeléseket támogatták-e vagy befolyásolták-e a kereskedővel való szerződéses kapcsolat révén. Ezenkívül tehát tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatnak kell tekinteni azt, ha a fogyasztókat annak állításával tévesztik meg, hogy a termék értékelései olyan fogyasztóktól származnak, akik a terméket ténylegesen használták vagy megvásárolták, amikor nem tettek észszerű és arányos lépéseket annak biztosítására, hogy az értékelések valóban ilyen fogyasztóktól származzanak. Ilyen lépés lehet az, ha technikai eszközökkel ellenőrzik az értékelést közzétevő személy megbízhatóságát, például információkat kérnek annak ellenőrzésére, hogy az adott fogyasztó ténylegesen használta vagy megvásárolta a terméket.
- (48) Ezen irányelv fogyasztói értékelésekre és ajánlásokra vonatkozó szabályai nem érintik azokat a megszokott és jogszerű reklámtevékenységeket, amelyek túlzó vagy nem szó szerint értendő kijelentéseket alkalmaznak.
- (49) A kereskedők számára meg kell tiltani hamis fogyasztói értékelések és ajánlások benyújtását is, például a közösségi médiában történő tetszésnyilvánítást (tetszik – like) vagy mások ezzel történő megbízását a termék népszerűsítése érdekében, illetve a fogyasztói értékelések vagy ajánlások befolyásolását például azzal, hogy csak a pozitív értékeléseket teszik közzé és törlik a negatívakat. Ilyen gyakorlat előállhat a közösségi ajánlások extrapolálásával is, azaz ha egy felhasználó valamely online tartalommal kapcsolatos pozitív reakcióját összekapcsolják egy attól eltérő, de ahhoz kapcsolódó tartalommal, vagy átviszik arra, azt a látszatot keltve, hogy a felhasználó pozitívan viszonyul a kapcsolódó tartalomhoz is.
- (50) A kereskedők számára meg kell tiltani kulturális vagy sportrendezvények belépőjegyeinek továbbértékesítését fogyasztók számára, amennyiben azokat olyan szoftverek, például internetes robotok használatával szerezték meg, amelyek segítségével az elsődleges jegyértékesítő által szabott technikai korlátokat meghaladó számban vásárolhatták fel azokat, vagy megkerülték az elsődleges jegyértékesítő által annak érdekében alkalmazott egyéb technikai eszközöket, hogy mindenki számára garantálják a jegyek elérhetőségét. E tilalom nem érinti a tagállamok által esetlegesen bevezetett egyéb nemzeti szintű intézkedéseket, amelyek célja a fogyasztók jogos érdekeinek védelme, valamint a kultúrpolitikai intézkedések és a kulturális és sportrendezvényekhez való általános és széles körű hozzáférés biztosítása, például a jegyek viszonteladási árának szabályozása révén.
- (51) A Charta 16. cikke garantálja a vállalkozás szabadságát, az uniós joggal és a nemzeti jogszabályokkal és gyakorlattal összhangban. Ugyanakkor azok a gyakorlatok, amelyek keretében egy árut úgy forgalmazznak, mintha megegyezne azzal, amit más tagállamokban forgalmazznak, miközben a valóságban az áruk összetételében vagy jellemzőiben jelentős eltérések vannak, megtéveszthetik a fogyasztókat, és olyan ügyleti döntés meghozatalára készíthetik őket, amit egyébként nem hoztak volna meg.
- (52) Ezért az ilyen gyakorlatok a lényeges elemek eseti alapon történő értékelésének alapján a 2005/29/EK irányelvvel ellentétesnek tekinthetők. A meglévő uniós jog tagállami fogyasztóvédelmi- és élelmiszerhatóságok általi alkalmazásának megkönnyítése érdekében az „uniós élelmiszer- és fogyasztóvédelmi jognak a termékek kettős minőségével kapcsolatos problémákra történő alkalmazásáról – az élelmiszerek egyedi esetéről” szóló 2017. szeptember 29-i bizottsági közlemény iránymutatásul szolgál arra vonatkozóan, hogy a jelenlegi uniós szabályok hogyan alkalmazhatók az élelmiszerek kettős minősége esetében. Ebben az összefüggésben a Bizottság Közös Kutatóközpontja 2018. április 25-én ismertette „Az élelmiszerek minőséggel kapcsolatos jellegzetességek értékelése érdekében történő kiválasztásának és vizsgálatának kerete: harmonizált uniós vizsgálati módszertan” című dokumentumát.
- (53) A végrehajtással kapcsolatos tapasztalatok azonban azt mutatják, hogy egy kifejezett rendelkezés hiányában a fogyasztók, kereskedők és illetékes nemzeti hatóságok számára nem feltétlenül világos, hogy milyen kereskedelmi gyakorlatok minősülnek a 2005/29/EK irányelvvel ellentétesnek. Ennek okán, valamint a kereskedők és a végrehajtó hatóságok számára a jogbiztonság garantálása érdekében szükség van az említett irányelv olyan jellegű

módosítására, hogy kifejezetten kitérjen azokra a kereskedelmi gyakorlatokra, amelyek keretében egy árut úgy forgalmaznak, mintha megegyezne valamely, más tagállamokban forgalmazott áruval, miközben az érintett áru összetétele vagy jellemzői jelentős mértékben eltérőek. Az illetékes hatóságok eseti alapon kell értékeljék és kezeljék ezeket a gyakorlatokat, az ezen irányelv által módosított 2005/29/EK irányelvvel összhangban. Az értékelések során az illetékes hatóságnak figyelembe kell vennie a következőket: a fogyasztók számára mennyire egyszerű az áruk közötti eltérés azonosítása, a kereskedő arra vonatkozó joga, hogy az ugyanazon márka alatt forgalmazott áruit indokolt és objektív tényezők – például a nemzeti jogszabályok, az alapanyagok elérhetősége vagy szezonális jellege vagy az egészséges és tápláló élelmiszerekhez való fokozottabb hozzáférésre irányuló önkéntes stratégiák – alapján különböző földrajzi piacokhoz igazítsa, valamint a kereskedő arra vonatkozó joga, hogy az ugyanazon márka alá tartozó áruit különböző tömegű vagy volumenű kiserelésekben forgalmazza a különböző földrajzi piacokon. Az illetékes hatóságoknak az információk rendelkezésre állásának és megfelelőségének vizsgálata révén értékelniük kell, hogy a fogyasztók számára mennyire egyszerű az áruk közötti eltérés azonosítása. Fontos, hogy a fogyasztók tájékoztatást kapjanak az áruk indokolt és objektív tényezők miatti eltérőségéről. A kereskedők számára lehetővé kell tenni, hogy különböző módokon biztosítsák ezt a tájékoztatást, amely révén a fogyasztók hozzáférnek a szükséges információhoz. A kereskedőknek általában előnyben kell részesíteniük az árucímkéken történő tájékoztatás alternatíváit. Tiszteletben kell tartani a vonatkozó uniós ágazati szabályokat, valamint az áruk szabad mozgásával kapcsolatos szabályokat.

- (54) Bár az üzlethelyiségen kívüli értékesítések a kereskedő üzlethelyiségein belül történő értékesítésekhez és a távolsági értékesítésekhez hasonlóan törvényes és bevett értékesítési csatornának számítanak, a fogyasztók otthonának meglátogatásakor vagy a 2011/83/EU irányelv 2. cikkének 8. pontjában említett kirándulások alkalmával folytatott bizonyos különösen agresszív vagy megtévesztő, gyakran a termék azonnali kifizetését magában foglaló marketing- és értékesítési gyakorlatok nyomás alá helyezhetik a fogyasztókat, aminek következtében olyan árukat vagy szolgáltatásokat vásárolnak meg, amelyeket más körülmények között nem vettek volna meg és/vagy amelyeket eltúlzott áron vásárolnak meg. Az ilyen gyakorlatok gyakran az időseket és az egyéb sebezhető fogyasztókat célozzák. Egyes tagállamok nem kívánatosnak tekintik ezeket a gyakorlatokat, és szükségesnek tartják a 2011/83/EU irányelv szerinti üzlethelyiségen kívüli értékesítések bizonyos formáinak és vonatkozásainak korlátozását – mint a termékek agresszív és megtévesztő reklámozását és értékesítését a fogyasztó otthonának kérés nélkül meglátogatása vagy kirándulások során. Amennyiben ilyen korlátozások elfogadására nem fogyasztóvédelmi alapon, hanem például közérdekből vagy a fogyasztók a Charta 7. cikke által védett magánéletének tiszteletben tartása érdekében kerül sor, akkor azok nem tartoznak a 2005/29/EK irányelv hatálya alá.
- (55) A szubszidiaritás elvével összhangban és a végrehajtás megkönnyítése érdekében szükség van annak egyértelműsítésére, hogy a 2005/29/EK irányelv nem sérti a tagállamok arra vonatkozó szabadságát, hogy nemzeti előírásokat fogadjanak el a fogyasztók jogos érdekeinek további védelme érdekében olyan tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokkal szemben, amelyekre a fogyasztók otthonánál termékek ajánlása vagy értékesítése céljából tett kérés nélkül látogatások, illetve olyan, kereskedők által szervezett kirándulások keretében kerül sor, amelyek célja vagy hatása bizonyos termékek népszerűsítése, illetve ezek fogyasztóknak történő értékesítése, amennyiben ezeket az előírásokat fogyasztóvédelmi indokok igazolják. Az ilyen előírásoknak arányosnak és megkülönböztetéstől mentesnek kell lenniük, és nem tilthatják meg az említett értékesítési csatornákat. A tagállamok által elfogadott nemzeti előírások meghatározhatják például azt a napszakot, amelyben a fogyasztó kifejezett kérése hiányában nem engedélyezett a fogyasztók otthonának meglátogatása, vagy megtilthatják az ilyen látogatásokat abban az esetben, ha a fogyasztó látható módon jelezte, hogy nem tartja elfogadhatónak az ilyen látogatásokat, illetve meghatározhatják a fizetésre vonatkozó eljárást. Az ilyen előírások a 2011/83/EU irányelv által harmonizált területeken nagyobb védelmet biztosító szabályokat is tartalmazhatnak. A 2011/83/EU irányelvet tehát úgy kell módosítani, hogy lehetővé tegye a tagállamok számára olyan nemzeti intézkedések elfogadását, amelyek hosszabb ideig biztosítanak lehetőséget az elállási jog érvényesítésére vagy eltérhetnek az elállási jog alóli konkrét kivételektől. A tagállamok számára elő kell írni, hogy az ebben a tekintetben elfogadott nemzeti előírásokról értesítsék a Bizottságot, amely az összes érdekelt fél számára elérhetővé teszi ezeket az információkat, valamint gondoskodik az ilyen intézkedések arányosságának és jogszerűségének nyomon követéséről.
- (56) A kereskedő üzlethelyiségén kívül megrendezett események keretében folytatott agresszív vagy megtévesztő gyakorlatokat illetően a 2005/29/EK irányelv nem érinti a tagállamok által a kereskedők számára a letelepedésre vonatkozóan előírható feltételeket vagy engedélyeztetési rendszereket. Az említett irányelv nem érinti továbbá a nemzeti szerződési jogot és különösen a szerződések érvényességére, létrejöttére és joghatásaira vonatkozó szabályokat. A kereskedő üzlethelyiségén kívül megrendezett események keretében folytatott agresszív vagy megtévesztő gyakorlatok megtilthatók az említett irányelv 5–9. cikke alapján történő eseti értékelés nyomán. Ezen túlmenően az említett irányelv I. melléklete általános tiltást tartalmaz olyan gyakorlatokra vonatkozóan, amelyek keretében a kereskedő azt a benyomást kelti, hogy nem a szakmájával kapcsolatos célból jár el, illetve amelyek azt a benyomást keltik a fogyasztóban, hogy nem hagyhatja el a üzlethelyiséget, amíg a szerződés létre nem jött. A Bizottság felméri, hogy a jelenlegi szabályok megfelelő szintű védelmet biztosítanak-e a fogyasztók számára, illetve megfelelő eszközökkel látják-e el a tagállamokat ahhoz, hogy hatékonyan fellépjenek az ilyen gyakorlatokkal szemben.

- (57) Ezen irányelv nem érinti a nemzeti szerződési jog azon vonatkozásait, amelyet ezen irányelv nem szabályoz. Ennélfogva ezen irányelv nem sértheti például a beleegyezés hiánya vagy az engedély nélküli kereskedelmi tevékenység esetében a szerződések megkötését vagy érvényességét szabályozó nemzeti szerződési jogot.
- (58) Annak biztosítása érdekében, hogy a polgárok hozzáférhessenek a naprakész információkhoz a fogyasztói jogaikat és a bíróságon kívüli vitarendezési lehetőségeiket illetően, a Bizottság által kifejlesztendő egységes digitális kapunak a lehető legnagyobb mértékben felhasználóbarátnak, mobileszközökről használhatónak, könnyen elérhetőnek és mindenki, köztük a fogyatékossgal élők számára is kezelhetőnek kell lennie („mindenki számára történő tervezés”).
- (59) A tagállamoknak és a Bizottságnak a magyarázó dokumentumokról szóló, 2011. szeptember 28-i együttes politikai nyilatkozatával⁽¹⁷⁾ összhangban a tagállamok vállalták, hogy az átültető intézkedéseikről szóló értesítéshez indokolt esetben egy vagy több olyan dokumentumot mellékelnek, amely megmagyarázza az irányelv elemei és az azt átültető nemzeti jogi eszközök megfelelő részei közötti kapcsolatot. Ezen irányelv tekintetében a jogalkotó úgy ítéli meg, hogy ilyen dokumentumok átadása indokolt.
- (60) mivel az irányelv céljait, nevezetesen a fogyasztóvédelmi jog hatékonyabb végrehajtását és korszerűsítését a tagállamok nem tudják kielégítően megvalósítani, az Unió szintjén azonban a probléma egész Unióra kiterjedő jellege miatt e célok jobban megvalósíthatók, az Unió intézkedéseket hozhat az Európai Unióról szóló szerződés 5. cikkében foglalt szubszidiaritás elvének megfelelően. Az említett cikkben foglalt arányosság elvének megfelelően ez az irányelv nem lépi túl az e célok eléréséhez szükséges mértéket,

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

1. cikk

A 93/13/EGK irányelv módosítása

A 93/13/EGK irányelvbe a következő cikk kerül beillesztésre:

„8b. cikk

(1) A tagállamok megállapítják az ezen irányelv alapján elfogadott nemzeti rendelkezések megsértése esetén alkalmazandó szankciókra vonatkozó szabályokat, és meghoznak minden szükséges intézkedést ezek végrehajtására. Az előírt szankcióknak hatékonyak, arányosnak és visszatartó erejűnek kell lenniük.

(2) A tagállamok az ilyen szankciókat olyan helyzetekre korlátozhatják, amikor a szerződéses feltételek a nemzeti jogban minden körülmények között kifejezetten tisztességtelennek minősülnek, vagy amikor egy eladó vagy szolgáltató továbbra is olyan szerződéses feltételeket alkalmaz, amelyekről egy a 7. cikk (2) bekezdésével összhangban hozott jogerős határozat megállapította, hogy tisztességtelenek.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy a szankciók kiszabása esetén adott esetben figyelembe veszik az alábbi indikatív, nem kimerítő jellegű feltételeket:

- a) a jogsértés jellege, súlya, mértéke és időtartama;
- b) az eladó vagy szolgáltató által tett intézkedések, amelyek a fogyasztók által elszenvedett kár csökkentésére vagy orvoslására irányulnak;
- c) az eladó vagy szolgáltató által korábban elkövetett bármely jogsértés;
- d) az eladó vagy szolgáltató által a jogsértés révén elért pénzügyi előnyök vagy elkerült veszteségek, amennyiben a vonatkozó adatok rendelkezésre állnak;
- e) az eladóra vagy szolgáltatóra az ugyanazon jogsértésért más tagállamokban kiszabott szankciók a határokon átnyúló esetekben, amikor az ilyen szankciókra vonatkozó információk az (EU) 2017/2394 európai parlamenti és tanácsi rendelet (*) által létrehozott mechanizmuson keresztül elérhető;
- f) az eset körülményeire alkalmazható minden egyéb súlyosító vagy enyhítő tényezők.

⁽¹⁷⁾ HL C 369., 2011.12.17., 14. o.

(4) E cikk (2) bekezdésének sérelme nélkül a tagállamok biztosítják, hogy ha az (EU) 2017/2394 rendelet 21. cikkének megfelelően szankciók kiszabására kerül sor, akkor azok magukban foglalják a pénzbírságok adminisztratív eljárások révén történő kiszabásának vagy a pénzbírság kiszabására irányuló jogi eljárások megindításának lehetőségét, vagy mindkettőt, azzal, hogy az ilyen pénzbírság maximális összege az eladó vagy szolgáltató által az érintett tagállamban vagy tagállamokban elért árbevétel legalább 4 %-ának felel meg.

(5) Olyan esetekben, amikor a (4) bekezdéssel összhangban pénzbírságot kell kiszabni, de az eladó vagy szolgáltató éves árbevételére vonatkozó információ nem áll rendelkezésre, a tagállamok bevezetik a pénzbírság kiszabására vonatkozó lehetőséget, amelynek maximális összege legalább 2 millió EUR.

(6) A tagállamok 2021. november 28-ig értesítik az (1) bekezdésben említett szabályokról és intézkedésekről a Bizottságot, és haladéktalanul bejelentenek a részére minden későbbi, ezeket érintő módosítást.

(*) Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2017/2394 rendelete (2017. december 12.) a fogyasztóvédelmi jogszabályok végrehajtásáért felelős nemzeti hatóságok közötti együttműködésről és a 2006/2004/EK rendelet hatályaon kívül helyezéséről (HL L 345., 2017.12.27., 1. o.).”

2. cikk

A 98/6/EK irányelv módosításai

A 98/6/EK irányelv a következőképpen módosul:

1. A szövegbe a következő cikk kerül beillesztésre:

„6a. cikk

(1) Az árcsökkentés bejelentése esetében meg kell jelölni a korábbi, a kereskedő által az árcsökkentést megelőzően, meghatározott ideig alkalmazott árat.

(2) A korábbi ár a kereskedő által egy olyan időszakban alkalmazott legalacsonyabb árat jelenti, amely nem lehet rövidebb, mint az árcsökkentés alkalmazását megelőző 30 nap.

(3) A tagállamok ettől eltérő szabályokat állapíthatnak meg a romlandó vagy minőségüket rövid ideig megőrző árukra vonatkozóan.

(4) Amennyiben a termék 30 napnál rövidebb ideje van forgalomban, a tagállamok a (2) bekezdésben meghatározott időtartamnál rövidebb időtartamról is rendelkezhetnek.

(5) A tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy ha az árcsökkentés mértéke fokozatosan növekszik, akkor a korábbi ár az árcsökkentés első alkalmazása előtti, az árcsökkentés nélküli ár.”

2. A 8. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„8. cikk

(1) A tagállamok megállapítják az ezen irányelv alapján elfogadott nemzeti rendelkezések megsértése esetén alkalmazandó szankciókra vonatkozó szabályokat, és meghoznak minden szükséges intézkedést ezek végrehajtására. Az előírt szankcióknak hatékonynak, arányosnak és visszatartó erejűnek kell lenniük.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy a szankciók kiszabása esetén adott esetben figyelembe veszik az alábbi indikatív, nem kimerítő jellegű feltételeket:

a) a jogsértés jellege, súlya, mértéke és időtartama;

b) a kereskedő által tett intézkedések, amelyek a fogyasztók által elszenvedett kár csökkentésére vagy orvoslására irányulnak;

c) a kereskedő által korábban elkövetett bármely jogsértés;

d) a kereskedő által a jogsértés révén elért pénzügyi előnyök vagy elkerült veszteségek, amennyiben a vonatkozó adatok rendelkezésre állnak;

e) a kereskedőre az ugyanazon jogsértésért más tagállamokban kiszabott szankciók a határokon átnyúló esetekben, amikor az ilyen szankciókra vonatkozó információk az (EU) 2017/2394 európai parlamenti és tanácsi rendelet (*) által létrehozott mechanizmuson keresztül elérhető;

f) az eset körülményeire alkalmazható minden egyéb súlyosító vagy enyhítő tényező.

(3) A tagállamok 2021. november 28-ig értesítik az (1) bekezdésben említett szabályokról és intézkedésekről a Bizottságot, és haladéktalanul bejelentenek a részére minden későbbi, ezeket érintő módosítást.

(*) Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2017/2394 rendelete (2017. december 12.) a fogyasztóvédelmi jogszabályok végrehajtásáért felelős nemzeti hatóságok közötti együttműködésről és a 2006/2004/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről (HL L 345., 2017.12.27., 1. o.).”

3. cikk

A 2005/29/EK irányelv módosításai

A 2005/29/EK irányelv a következőképpen módosul:

1. A 2. cikk a következőképpen módosul:

a) a c) pont helyébe a következő szöveg lép:

„c) „termék”: áru vagy szolgáltatás, ideértve az ingatlantulajdont, a digitális szolgáltatást és digitális tartalmat, valamint a jogokat és kötelezettségeket is;”;

b) a szöveg a következő pontokkal egészül ki:

„m) „rangsorolás”: a termékek relatív kiemelése a kereskedők által bemutatott, megszervezett vagy közölt módon, tekintet nélkül az ilyen bemutatáshoz, szervezéshez vagy közléshez használt technológiai eszközökre;

n) „online piac”: olyan szolgáltatás, amely a kereskedő által vagy a kereskedő nevében működtetett szoftvert, többek között weboldalt, valamely weboldal egy részét vagy valamely alkalmazást alkalmaz, és amelynek révén a fogyasztók távollevők közötti szerződést köthetnek más kereskedőkkel vagy fogyasztókkal;”.

2. A 3. cikkben az (5) és (6) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(5) Ez az irányelv nem akadályozza meg a tagállamokat abban, hogy a fogyasztók jogos érdekeit védő rendelkezéseket fogadjanak el az olyan agresszív vagy megtévesztő marketing- vagy értékesítési gyakorlatokra vonatkozóan, amelyeket a kereskedő a fogyasztó otthonának kéretlen meglátogatásakor folytat, vagy amelyek keretében a kereskedő kirándulásokat szervez, amelyek célja vagy hatása bizonyos termékek népszerűsítése, illetve ezek fogyasztóknak történő értékesítése. Ezeknek a rendelkezéseknek arányosnak, megkülönböztetéstől mentesnek és a fogyasztóvédelem szempontjából indokoltaknak kell lenniük.

(6) A tagállamok haladéktalanul tájékoztatják a Bizottságot az (5) bekezdés alapján elfogadott nemzeti jogszabályokról, illetve ezek minden utólagos módosításáról. A Bizottság ezeket az információkat könnyen elérhetővé teszi a fogyasztók és a kereskedők számára egy külön weboldalon.”

3. A 6. cikk (2) bekezdése a következő ponttal egészül ki:

„c) azok a gyakorlatok, amelyek keretében egy árut az egyik tagállamban akként forgalmazznak, hogy az megegyezik egy más tagállamokban forgalmazott áruval, miközben az utóbbi áru összetételében vagy jellemzőiben jelentős eltérések vannak, kivéve, ha ezt jogszerű és objektív tényezők indokolják.”

4. A 7. cikk a következőképpen módosul:

a) a (4) bekezdés a következőképpen módosul:

i. a d) pont helyébe a következő szöveg lép:

„d) a fizetés, a szállítás és a teljesítés feltételei, amennyiben azok eltérnek a szakmai gondosság által támasztott követelményektől;”;

ii. a bekezdés a következő ponttal egészül ki:

„f) az online piacokon kínált termékek esetében az, hogy a terméket kínáló harmadik fél kereskedő-e vagy sem, a harmadik fél által az online piac szolgáltatója számára adott nyilatkozat alapján.”;

b) a cikkbe a következő bekezdés kerül beillesztésre:

„(4a) Amikor a fogyasztók lehetőséget kapnak arra, hogy különböző kereskedők vagy fogyasztók által kínált termékek esetében kulcsszó, kifejezés vagy más lekérdezés alapján végezzenek keresést, függetlenül attól, hogy az ügyletet végül hol kötik meg, jelentősnek minősül a keresés eredményeit bemutató oldalról közvetlenül és könnyen elérhető online felület egy külön részén rendelkezésre bocsátott, azokra a fő paraméterekre vonatkozó általános

információ, amelyek meghatározzák a fogyasztónak a keresés eredményeként megjelenített termékek rangsorát, valamint jelentősnek minősül e paraméterek más paraméterekkel szembeni relatív fontossága. Ez a bekezdés nem vonatkozik az (EU) 2019/1150 európai parlamenti és tanácsi rendelet (*) 2. cikkének 6. pontjában meghatározott onlinekeresőprogram-szolgáltatókra.

(*) Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2019/1150 rendelete (2019. június 20.) az online közvetítő szolgáltatások üzleti felhasználói tekintetében alkalmazandó tisztességes és átlátható feltételek előmozdításáról (HL L 186., 2019.7.11., 57. o.);

c) a cikk a következő bekezdéssel egészül ki:

„(6) „Amennyiben a kereskedő hozzáférést biztosít a termékek fogyasztói értékeléseihez, az arra vonatkozó információt, hogy a kereskedő biztosítja-e és hogyan, hogy a közzétett értékelések olyan fogyasztóktól származnak, akik a terméket ténylegesen használták vagy megvásárolták, jelentősnek kell tekinteni.”.

(5) A szöveg a következő cikkel egészül ki:

„11a. cikk

Jogorvoslat

(1) A tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatok által megkárosított fogyasztók számára arányos és hatékony jogorvoslati lehetőségeket kell biztosítani, ideértve a fogyasztó által elszenvedett károk megtérítését és adott esetben az árcsökkentést vagy a szerződés felmondását. Ezen jogorvoslatok alkalmazásának feltételeit és hatásait a tagállamok határozhatják meg. A tagállamok adott esetben figyelembe vehetik a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat súlyosságát és jellegét, a fogyasztó által elszenvedett károkat és más releváns körülményeket.

(2) E jogorvoslatok nem érintik az uniós vagy a nemzeti jog alapján a fogyasztók számára rendelkezésre álló egyéb jogorvoslatok alkalmazását.”

6. A 13. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„13. cikk

Szankciók

(1) A tagállamok megállapítják az ezen irányelv alapján elfogadott nemzeti rendelkezések megsértése esetén alkalmazandó szankciókra vonatkozó szabályokat, és meghoznak minden szükséges intézkedést ezek végrehajtására. Az előírt szankcióknak hatékonyak, arányosnak és visszatartó erejűnek kell lenniük.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy a szankciók kiszabása esetén adott esetben figyelembe veszik az alábbi indikatív, nem kimerítő jellegű feltételeket:

- a) a jogsértés jellege, súlya, mértéke és időtartama;
- b) a kereskedő által tett intézkedések, amelyek a fogyasztók által elszenvedett kár csökkentésére vagy orvoslására irányulnak;
- c) a kereskedő által korábban elkövetett bármely jogsértés;
- d) a kereskedő által a jogsértés révén elért pénzügyi előnyök vagy elkerült veszteségek, amennyiben a vonatkozó adatok rendelkezésre állnak;
- e) a kereskedőre az ugyanazon jogsértésért más tagállamokban kiszabott szankciók a határokon átnyúló esetekben, amikor az ilyen szankciókra vonatkozó információk az (EU) 2017/2394 európai parlamenti és tanácsi rendelet (*) által létrehozott mechanizmuson keresztül elérhetők;
- f) az eset körülményeire alkalmazható minden egyéb súlyosító vagy enyhítő tényezők.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy ha az (EU) 2017/2394 rendelet 21. cikkének megfelelően szankciókat kell kiszabni, azok magukban foglalják a pénzbírságok adminisztratív eljárások révén történő kiszabásának vagy a bírság kiszabására irányuló jogi eljárások megindításának lehetőségét, vagy mindkettőt, azzal, hogy az ilyen pénzbírság maximális összege a kereskedő által az érintett tagállamban vagy tagállamokban elért árbevétel legalább 4 %-ának felel meg. Az említett rendelet sérelme nélkül a nemzeti alkotmánnyal kapcsolatos okokból a tagállamok a bírságok kiszabását a következőkre korlátozhatják:

- a) az ezen irányelv 6., 7., 8. 9. cikkének és I. mellékletének megsértése, valamint

b) a kereskedő által továbbra is folytatott olyan kereskedelmi gyakorlat, amelyről az illetékes nemzeti hatóság vagy bíróság megállapította, hogy tisztességtelen, ha az említett kereskedelmi gyakorlat nem minősül az a) pontban említett jogsértésnek.

(4) Olyan esetekben, amikor a (3) bekezdéssel összhangban pénzbírságot kell kiszabni, de a kereskedő éves árbevételére vonatkozó információ nem áll rendelkezésre, a tagállamok bevezetik a pénzbírság kiszabására vonatkozó lehetőséget, amelynek maximális összege legalább 2 millió EUR.

(5) A tagállamok 2021. november 28-ig értesítik az (1) bekezdésben említett szabályokról és intézkedésekről a Bizottságot, és haladéktalanul bejelentenek a részére minden későbbi, ezeket érintő módosítást.

(*) Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2017/2394 rendelete (2017. december 12.) a fogyasztóvédelmi jogszabályok végrehajtásáért felelős nemzeti hatóságok közötti együttműködésről és a 2006/2004/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről (HL L 345., 2017.12.27., 1. o.).”

7. Az I. melléklet a következőképpen módosul:

a) a következő pont kerül beillesztésre:

„11a. A keresési eredmények megadása a fogyasztó online keresési lekérdezése alapján, anélkül, hogy egyértelműen felfednék a fizetett hirdetéseket vagy a kifejezetten a termékeknek a keresési eredmények közötti magasabb rangsorolását célzó fizetést.”;

b) a következő pontok kerülnek beillesztésre:

„23a. Rendezvényekre szóló jegyek viszonteladása fogyasztók részére, ha a kereskedő azokat automatizált eszközökkel vásárolta meg, hogy megkerülje az egy személy által megvásárolható jegyek számára vonatkozó korlátozásokat vagy a jegyvásárlásra alkalmazandó bármely más szabályt.

23b. Annak állítása, hogy a termék értékelését olyan fogyasztók nyújtották be, akik ténylegesen használták vagy megvásárolták a terméket, anélkül, hogy észszerű és arányos lépésekre kerülne sor annak ellenőrzésére, hogy az értékelések ilyen fogyasztóktól származnak.

23c. A termékek népszerűsítése érdekében valótlan fogyasztói értékelések vagy ajánlások benyújtása, illetve más jogi vagy természetes személy megbízása ezzel, vagy fogyasztói értékelések vagy közösségi médiában történő ajánlások valótlan bemutatása.”

4. cikk

A 2011/83/EU irányelv módosításai

A 2011/83/EU irányelv a következőképpen módosul:

1. A 2. cikk első bekezdése a következőképpen módosul:

a) a 3. pont helyébe a következő szöveg lép:

„3. „áru”: az (EU) 2019/771 európai parlamenti és tanácsi irányelv (*) 2. cikkének (5) pontjában meghatározott áru;

(*) Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2019/771 irányelve (2019. május 20.) az áruk adásvételére irányuló szerződések egyes vonatkozásairól, az (EU) 2017/2394 rendelet és a 2009/22/EK irányelv módosításáról, valamint az 1999/44/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 136., 2019.5.22., 28. o.).”;

b) a következő pont kerül beillesztésre:

„4a. „személyes adat”: az (EU) 2016/679 európai parlamenti és tanácsi rendelet (*) 4. cikke 1. pontjában meghatározott személyes adatok;

(*) Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2016/679 rendelete (2016. április 27.) a természetes személyeknek a személyes adatok kezelése tekintetében történő védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 95/46/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről (általános adatvédelmi rendelet) (HL L 119., 2016.5.4., 1. o.).”;

c) az 5. és 6. pont helyébe a következő szöveg lép:

- „5. „adásvételi szerződés”: bármely olyan szerződés, amelynek értelmében a kereskedő átruházza vagy vállalja, hogy átruházza a fogyasztóra valamely áru tulajdonjogát, ideértve az árukra és szolgáltatásokra egyaránt vonatkozó adásvételi szerződéseket;
6. „szolgáltatási szerződés”: az adásvételi szerződéstől eltérő bármely olyan szerződés, amelynek alapján a kereskedő a fogyasztó részére szolgáltatást nyújt vagy szolgáltatás nyújtását vállalja, ideértve a digitális szolgáltatásokat is”;

d) a 11. pont helyébe a következő szöveg lép:

- „11. „digitális tartalom”: az (EU) 2019/770 európai parlamenti és tanácsi irányelv (*) 2. cikkének (1) pontjában meghatározott digitális tartalom;

(*) Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2019/770 irányelve (2019. május 20.) a digitális tartalom szolgáltatására és digitális szolgáltatások nyújtására irányuló szerződések egyes vonatkozásairól (HL L 136., 2019.5.22., 1. o.).”;

e) a szöveg a következő pontokkal egészül ki:

- „16. „digitális szolgáltatás”: az (EU) 2019/770 irányelv 2. cikkének 2. pontjában meghatározott digitális szolgáltatás;
17. „online piac”: olyan szolgáltatás, amely a kereskedő által vagy a kereskedő nevében működtetett szoftvert, többek között weboldalt, valamely weboldal egy részét vagy valamely alkalmazást alkalmaz, és amelynek révén a fogyasztók távollevők közötti szerződést köthetnek más kereskedőkkel vagy fogyasztókkal;
18. „online piac szolgáltatója”: bármely olyan kereskedő, aki/amely online piacot biztosít a fogyasztók számára;
19. „kompatibilitás”: az (EU) 2019/770 irányelv 2. cikkének 10. pontjában meghatározott kompatibilitás;
20. „funkcionalitás”: az (EU) 2019/770 irányelv 2. cikkének 11. pontjában meghatározott funkcionális;
21. „interoperabilitás”: az (EU) 2019/770 irányelv 2. cikkének 12. pontjában meghatározott interoperabilitás.”

2. A 3. cikk a következőképpen módosul:

a) az (1) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(1) Ezen irányelv – az irányelv rendelkezései által meghatározott feltételek szerint és mértékben – kereskedők és fogyasztók között kötött bármely szerződésekre alkalmazandó, amikor a fogyasztó kifizeti vagy vállalja, hogy kifizeti az árat. Ezen irányelv víz, gáz, villamos energia vagy távfűtés – akár közszolgáltatók általi – szolgáltatására vonatkozó szerződésekre alkalmazandó, amennyiben e termékeket szerződés alapján biztosítják.”;

b) a szöveg a következő ponttal egészül ki:

„1a. Ez az irányelv abban az esetben is alkalmazandó, ha a kereskedő nem tárgyi adathordozón rögzített digitális tartalmat szolgáltat vagy digitális szolgáltatást nyújt vagy vállalja, hogy nyújt a fogyasztó részére, a fogyasztó pedig személyes adatokat szolgáltat vagy ilyen adatok szolgáltatását vállalja a kereskedő részére, kivéve, ha a fogyasztó által szolgáltatott személyes adatokat a kereskedő kizárólag az ezen irányelvnek megfelelő, nem tárgyi adathordozón rögzített digitális tartalom vagy digitális szolgáltatás biztosításának vagy a kereskedőre vonatkozó jogi követelményeknek való megfelelés lehetővé tételére céljából kezeli, és a kereskedő semmilyen más célból nem kezeli ezeket az adatokat.”;

c) a (3) bekezdés a következőképpen módosul:

i. a k) pont helyébe a következő szöveg lép:

„k) amelyek tárgya személyszállítási szolgáltatás, kivéve a 8. cikk (2) bekezdését, valamint a 19., 21. és 22. cikket.”;

ii. a következő ponttal egészül ki:

„n) a végrehajtás vagy jogi felhatalmazás alapján értékesített áruk.”.

3. Az 5. cikk (1) bekezdése a következőképpen módosul:

a) az e) pont helyébe a következő szöveg lép:

„e) az áruk, digitális tartalmak és digitális szolgáltatások megfelelőségének szavatolására vonatkozó jogszabályi kötelezettség fennállására irányuló emlékeztetésen túl adott esetben az értékesítés utáni szolgáltatások és a jótállás megléte és feltételei;”;

b) a g) és a h) pont helyébe a következő szöveg lép:

„g) adott esetben a digitális elemeket tartalmazó áruk, digitális tartalmak és digitális szolgáltatások működése, beleértve az alkalmazandó műszaki védelmi intézkedéseket is;

h) adott esetben a digitális elemeket tartalmazó áruk, a digitális tartalom és digitális szolgáltatás bármilyen olyan vonatkozó kompatibilitása és interoperabilitása, amelynek a kereskedő tudatában van vagy észszerűen elvárható tőle, hogy tudatában legyen.”.

4. A 6. cikk a következőképpen módosul:

a) az (1) bekezdés a következőképpen módosul:

i. a c) pont helyébe a következő szöveg lép:

„c) a kereskedő letelepedési helyének postai címe, valamint telefonszáma és e-mail-címe; ezenkívül ha a kereskedő megad egyéb online kommunikációs eszközöket is, amelyek biztosítják, hogy a fogyasztó tartós adathordozón megőrizhesse a kereskedővel folytatott írásbeli kommunikációt, beleértve az ilyen levelezés dátumát és időpontját is, az információknak tartalmaznia kell az ilyen egyéb eszközök adatait is; minden ilyen, a kereskedő által biztosított kommunikációs eszköz célja, hogy segítségével a fogyasztó gyorsan és hatékonyan kapcsolatba tudjon lépni a kereskedővel; adott esetben a kereskedő tájékoztatást nyújt annak a kereskedőnek a postai címéről és azonosító adatairól is, akinek a nevében eljár.”;

ii. a következő pont kerül beillesztésre:

„ea) adott esetben, hogy az ár automatizált döntéshozatal alapján személyre szabott;”;

iii. az l) pont helyébe a következő szöveg lép:

„l) az áru, digitális tartalom és digitális szolgáltatás megfelelőségének szavatolására vonatkozó jogszabályi kötelezettség fennállására irányuló emlékeztető;”;

iv. az r) és az s) pont helyébe a következő szöveg lép:

„r) adott esetben a digitális elemeket tartalmazó áruk, digitális tartalmak és digitális szolgáltatások működése, beleértve az alkalmazandó műszaki védelmi intézkedéseket is;

s) adott esetben a digitális elemeket tartalmazó áruk, a digitális tartalom és digitális szolgáltatás bármilyen vonatkozó kompatibilitása és interoperabilitása, amelynek a kereskedő tudatában van vagy észszerűen elvárható tőle, hogy tudatában legyen.”;

b) a (4) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(4) Az e cikk (1) bekezdésének h), i) és j) pontjában említett információt az I. melléklet A. részében meghatározott elállási mintatájékoztató útján is meg lehet adni. A kereskedő teljesíti az e cikk (1) bekezdésének h), i) és j) pontjában meghatározott tájékoztatási követelményeket, ha a fogyasztó rendelkezésére bocsátja e tájékoztató megfelelően kitöltött példányát. Az I. melléklet A. részében meghatározott elállási mintatájékoztatóban szereplő 14 napos elállási időszakra vonatkozó hivatkozásokat 30 napos elállási időszakra vonatkozó hivatkozások váltják fel, amennyiben a tagállamok a 9. cikk (1a) bekezdésével összhangban szabályokat fogadtak el.”.

5. A szöveg a következő cikkel egészül ki:

„6a. cikk

Az online piacokon kötött szerződésekre vonatkozó egyedi kiegészítő tájékoztatási követelmények

(1) Mielőtt a fogyasztó számára kötelezővé válna egy online piaci távollévők közötti szerződés vagy bármilyen kapcsolódó ajánlat, az online piac szolgáltatója, a 2005/29/EK irányelv sérelme nélkül, világos és érthető nyelven, az alkalmazott távközlő eszközöknek megfelelő módon tájékoztatást nyújt a fogyasztó számára az alábbiakról:

- a) az ajánlatokat bemutató oldalról közvetlenül és könnyen elérhető online felület egy külön részén rendelkezésre bocsátott általános információ a fogyasztó számára a keresési lekérdezése nyomán megjelenő ajánlatok rangsorolását meghatározó fő paraméterekről a 2005/29/EK irányelv 2. cikke (1) bekezdésének m) pontjában meghatározottak szerint, valamint e paraméterek más paraméterekhez viszonyított jelentősége;
- b) az, hogy az árukat, szolgáltatásokat vagy digitális tartalmat kínáló harmadik fél kereskedőnek minősül-e, az említett harmadik fél által az online piac szolgáltatója felé tett nyilatkozat alapján;
- c) az, hogy amennyiben az árukat, szolgáltatásokat vagy digitális tartalmat kínáló harmadik fél nem kereskedő, az uniós fogyasztóvédelmi jogszabályokból eredő fogyasztói jogok nem alkalmazhatók a szerződésre;
- d) adott esetben az, hogy a szerződéssel kapcsolatos kötelezettségek hogyan oszlanak meg az árukat, szolgáltatásokat vagy digitális tartalmat kínáló harmadik fél és az online piac szolgáltatója között, és hogy ez az információ nem érinti azokat a felelőségeket, amelyek az online piac szolgáltatójára vagy a harmadik fél kereskedőre hárulnak a szerződéssel kapcsolatban más uniós vagy nemzeti jog szerint.

(2) A 2000/31/EK irányelv sérelme nélkül ez a cikk nem akadályozza meg a tagállamokat abban, hogy további tájékoztatási követelményeket írjanak elő az online piacok szolgáltatói számára. Ezeknek a rendelkezéseknek arányosnak, megkülönböztetéstől mentesnek és a fogyasztóvédelem szempontjából indokoltak kell lenniük.”

6. A 7. cikk (3) bekezdésének helyébe a következő szöveg lép:

„(3) Amennyiben a fogyasztó azt akarja, hogy a szolgáltatás teljesítése, illetve a víz-, gáz- vagy villamosenergia-szolgáltatás – amennyiben azokat nem korlátozott térfogatban vagy meghatározott mennyiségben kínálják értékesítésre – vagy távfűtési szolgáltatás a 9. cikk (2) bekezdésében megállapított elállási időszakon belül kezdődjön meg, és a szerződés fizetési kötelezettséget keletkeztet a fogyasztó számára, a kereskedőnek kérnie kell, hogy a fogyasztó erre vonatkozó kifejezett kérelmét tartós adathordozón nyújtsa be, és kérnie kell a fogyasztótól annak tudomásul vételét, hogy miután a kereskedő teljes mértékben teljesítette a szerződést, a fogyasztónak a továbbiakban nem lesz joga a szerződéstől való elállásra.”

7. A 8. cikk a következőképpen módosul:

- a) a (4) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(4) Ha a szerződést olyan távközlő eszköz alkalmazásával kötik meg, amelyen az információk megjelenítésére korlátozott hely vagy idő áll rendelkezésre, az ilyen szerződés megkötése előtt a kereskedő az alkalmazott eszköz útján közli legalább az áru vagy szolgáltatás lényeges tulajdonságaira, a kereskedő azonosító adataira, a teljes árra, az elállási jogra, a szerződés időtartamára és – amennyiben a szerződés határozatlan időre szól – a szerződés felmondásának feltételeire vonatkozó, a 6. cikk (1) bekezdésének a), b), e), h) és o) pontjában említett, szerződéskötést megelőző információkat, a h) pontban említett és az I. melléklet B. részében meghatározott elállásnyilatkozat-minta kivételével. A 6. cikk (1) bekezdésében említett további információkat, köztük az elállásnyilatkozat-mintát a kereskedő megfelelő módon, e cikk (1) bekezdésével összhangban bocsátja a fogyasztó rendelkezésére.”;

- b) a (8) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(8) Amennyiben a fogyasztó azt akarja, hogy a szolgáltatás teljesítése, illetve a víz-, gáz- vagy villamosenergia-szolgáltatás – amennyiben azokat nem korlátozott térfogatban vagy meghatározott mennyiségben kínálják értékesítésre – vagy távfűtési szolgáltatás a 9. cikk (2) bekezdésében megállapított elállási időszakon belül kezdődjön meg, és a szerződés fizetési kötelezettséget keletkeztet a fogyasztó számára, a kereskedőnek kérnie kell, hogy a fogyasztó erre vonatkozó kifejezett kérelmet nyújtsa be, és kérnie kell a fogyasztótól annak tudomásul vételét” hogy miután a kereskedő teljes mértékben teljesítette a szerződést, a fogyasztónak a továbbiakban nem lesz joga a szerződéstől való elállásra.”

8. A 9. cikk a következőképpen módosul:

a) a szövegbe a következő bekezdés kerül beillesztésre:

„(1a) A fogyasztók jogos érdekeinek az agresszív vagy megtévesztő marketing- vagy értékesítési gyakorlatokkal szembeni védelme céljából a tagállamok elfogadhatnak olyan szabályokat, amelyek szerint az (1) bekezdésben említett 14 napos elállási időszakot 30 napra hosszabbítják meg azon szerződések esetében, amelyeket egy kereskedő által a fogyasztó otthonában tett kéréstlen látogatások vagy egy kereskedő által szervezett olyan kirándulások keretében kötöttek, amelyek célja vagy hatása termékek fogyasztók számára történő népszerűsítése vagy értékesítése volt. Ezeknek a szabályoknak arányosnak, megkülönböztetéstől mentesnek és a fogyasztóvédelem szempontjából indokoltnak kell lenniük.”;

b) a (2) bekezdés bevezető szövegrésze helyébe a következő szöveg lép:

„(2) A 10. cikk sérelme nélkül az e cikk (1) bekezdésében említett elállási időszak az alábbiaktól számított 14 nap vagy – amennyiben a tagállamok az e cikk (1a) bekezdésével összhangban szabályokat fogadtak el – 30 nap elteltével jár le.”.

9. A 10. cikk (2) bekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„(2) Amennyiben a kereskedő a 9. cikk (2) bekezdésében említett naptól számított 12 hónapon belül megadta a fogyasztónak az e cikk (1) bekezdésében előírt tájékoztatást, az elállási időszak az azon napot követő 14 nap vagy – amennyiben a tagállamok a 9. cikk (1a) bekezdésével összhangban szabályokat fogadtak el – 30 nap elteltével jár le, amelyen a fogyasztó megkapta ezen tájékoztatást.”

10. A 13. cikk a következő bekezdésekkel egészül ki:

„(4) A fogyasztó személyes adatainak tekintetében a kereskedő eleget tesz az (EU) 2016/679 rendelet szerint alkalmazandó kötelezettségeknek.

(5) A kereskedő tartózkodik a fogyasztó által szolgáltatott vagy létrehozott, a kereskedő által biztosított digitális tartalom vagy digitális szolgáltatás használata során keletkezett, személyes adatoktól eltérő bármely tartalom felhasználásától, kivéve, ha az ilyen tartalom:

- a) a kereskedő által szolgáltatott digitális tartalom vagy nyújtott digitális szolgáltatás kontextusán kívül nem használható;
- b) kizárólag a fogyasztónak a kereskedő által biztosított digitális tartalom vagy digitális szolgáltatás felhasználása során végzett tevékenységére vonatkozik;
- c) a kereskedő által más adatokkal összevonásra került, és nem lehet, vagy csak aránytalan erőfeszítéssel lehetne azt szétválasztani; vagy
- d) a fogyasztó által más személyekkel közösen került előállításra, és azt más fogyasztók továbbra is használhatják.

(6) Az (5) bekezdés a), b) vagy c) pontjában említett helyzeteket kivéve a kereskedő a fogyasztó kérésére a fogyasztó rendelkezésére bocsát minden olyan, a személyes adatoktól különböző tartalmat, amelyet a fogyasztó a kereskedő által biztosított digitális tartalom vagy digitális szolgáltatás használata során szolgáltatott vagy hozott létre.

(7) A fogyasztó jogosult ezeket a digitális tartalmakat ingyenesen, a kereskedő részéről mindennemű akadályoztatás nélkül, észszerű időn belül, általánosan használt és géppel olvasható adatformátumban lehívni.

(8) A szerződéstől való elállás esetén a kereskedő megakadályozhatja, hogy a fogyasztó tovább használja a digitális tartalmat, illetve a digitális szolgáltatást, különösen oly módon, hogy a digitális tartalmat, illetve a digitális szolgáltatást – a (6) bekezdés sérelme nélkül – a fogyasztó számára hozzáférhetetlenné teszi, vagy letiltja a fogyasztó felhasználói fiókját.”

11. A 14. cikk a következőképpen módosul:

a) a szövegbe a következő bekezdés kerül beillesztésre:

„(2a) A szerződéstől való elállás esetén a fogyasztó tartózkodik a digitális tartalom vagy a digitális szolgáltatás használatától és ezek elérhetővé tételétől harmadik felek számára.”;

b) a (4) bekezdés b) pontjának i. alpontja helyébe a következő szöveg lép:

„i. a fogyasztó előzetesen nem járult hozzá kifejezetten ahhoz, hogy a teljesítés a 9. cikkben említett 14 vagy 30 napos időszak letelte előtt megkezdődjön;”.

12. A 16. cikk a következőképpen módosul:

a) az első bekezdés a következőképpen módosul:

i. az a) pont helyébe a következő szöveg lép:

„a) szolgáltatási szerződések esetében a szolgáltatás maradéktalan teljesítése után, azonban ha a szerződés fizetési kötelezettséget keletkeztet a fogyasztó számára, csak akkor, ha a teljesítés a fogyasztó kifejezett előzetes beleegyezésével és annak a fogyasztó általi tudomásulvételével kezdődött meg, hogy elveszíti elállási jogát, amint a kereskedő maradéktalanul teljesítette a szerződést;”.

ii. az m) pont helyébe a következő szöveg lép:

„m) nem tárgyi adathordozón rögzített digitális tartalom szolgáltatására vonatkozó szerződések, ha a teljesítés elkezdődött, és amennyiben a szerződés fizetési kötelezettséget keletkeztet a fogyasztó számára, amennyiben:

i. az elállási időszakon belüli teljesítést a fogyasztó előzetes kifejezett hozzájárulásával kezdték meg;

ii. a fogyasztó tudomásul vette, hogy ezáltal elveszíti elállási jogát; és

iii. a kereskedő visszaigazolást adott a 7. cikk (2) bekezdésének vagy a 8. cikk (7) bekezdésének megfelelően.”.

b) a cikk a következő bekezdésekkel egészül ki:

„A fogyasztók jogos érdekeinek az agresszív vagy megtévesztő marketing- vagy értékesítési gyakorlatokkal szembeni védelme céljából a tagállamok eltérhetnek az elállási jognak az első bekezdés a), b), c) és e) pontjában meghatározott kivételeitől azon szerződések esetében, amelyeket egy kereskedő által a fogyasztó otthonában tett kényszerű látogatások vagy egy kereskedő által szervezett olyan kirándulások keretében kötöttek, amelyek célja vagy hatása termékek fogyasztók számára történő népszerűsítése vagy értékesítése volt. Ezeknek a rendelkezéseknek arányosnak, megkülönböztetéstől mentesnek és a fogyasztóvédelem szempontjából indokoltnak kell lenniük.

Azon szolgáltatási szerződések esetében, amelyek fizetési kötelezettséget keletkeztetnek a fogyasztó számára, és amennyiben a fogyasztó kifejezetten kérte a kereskedőtől a javítás céljából történő látogatást, a tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy a fogyasztó elveszíti az elállási jogot a szolgáltatás teljeskörű teljesítését követően, feltéve ha a teljesítés a fogyasztó előzetes kifejezett hozzájárulásával kezdődött.”

13. A 24. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„24. cikk

Szankciók

(1) A tagállamok megállapítják az ezen irányelv alapján elfogadott nemzeti rendelkezések megsértése esetén alkalmazandó szankciókra vonatkozó szabályokat, és meghoznak minden szükséges intézkedést ezek végrehajtására. Az előírt szankcióknak hatékonyak, arányosak és visszatartó erejűnek kell lenniük.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy a szankciók kiszabása tekintetében adott esetben figyelembe veszik az alábbi indikatív, nem kimerítő jellegű feltételeket:

a) a jogsértés jellege, súlya, mértéke és időtartama;

b) a kereskedő által tett intézkedések, amelyek a fogyasztók által elszenvedett kár csökkentésére vagy orvoslására irányulnak;

c) a kereskedő által korábban elkövetett bármely jogsértés;

d) a kereskedő által a jogsértés révén elért pénzügyi előnyök vagy elkerült veszteségek, amennyiben a vonatkozó adatok rendelkezésre állnak;

e) a kereskedőre az ugyanazon jogsértésért más tagállamokban kiszabott szankciók a határokon átnyúló esetekben, amikor az ilyen szankciókra vonatkozó információk az (EU) 2017/2394 európai parlamenti és tanácsi rendelet (*) által létrehozott mechanizmuson keresztül elérhetők;

f) az eset körülményeire alkalmazható minden egyéb súlyosító vagy enyhítő tényezők.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy ha az (EU) 2017/2394 rendelet 21. cikkének megfelelően szankciók kiszabására kerül sor, akkor azok magukban foglalják a pénzbírságok adminisztratív eljárások révén történő kiszabásának vagy a pénzbírság kiszabására irányuló jogi eljárások megindításának lehetőségét, vagy mindkettőt, azzal, hogy az ilyen pénzbírság maximális összege a kereskedő által az érintett tagállamban vagy tagállamokban elért árbevétel legalább 4 %-ának felel meg.

(4) Olyan esetekben, amikor a (3) bekezdéssel összhangban pénzbírságot kell kiszabni, de a kereskedő éves árbevételére vonatkozó információ nem áll rendelkezésre, a tagállamok bevezetik a pénzbírság kiszabására vonatkozó lehetőséget, amelynek maximális összege legalább 2 millió EUR.

(5) A tagállamok 2021. november 28-ig értesítik az (1) bekezdésben említett szabályokról és intézkedésekről a Bizottságot, és haladéktalanul bejelentenek a részére minden későbbi, ezeket érintő módosítást.

(*) Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2017/2394 rendelete (2017. december 12.) a fogyasztóvédelmi jogszabályok végrehajtásáért felelős nemzeti hatóságok közötti együttműködésről és a 2006/2004/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről (HL L 345., 2017.12.27., 1. o.)”

14. A 29. cikk (1) bekezdésének helyébe a következő szöveg lép:

„(1) Amennyiben valamely tagállam él a 3. cikk (4) bekezdésében, a 6. cikk (7) bekezdésében, a 6. cikk (8) bekezdésében, a 7. cikk (4) bekezdésében, a 8. cikk (6) bekezdésében, a 9. cikk (1a) bekezdésében, a 9. cikk (3) bekezdésében és a 16. cikk második és harmadik bekezdésében foglalt szabályozási lehetőségek bármelyikével, úgy arról, valamint a későbbi változásokról 2021. november 28-ig tájékoztatja a Bizottságot.”

15. Az I. melléklet a következőképpen módosul:

a) az A. rész a következőképpen módosul:

i. Az „Elállási jog” alatti harmadik bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„Ha Ön elállási jogát gyakorolni kívánja, az e szerződéstől való elállásra vonatkozó döntéséről egyértelmű nyilatkozatban (postán vagy e-mailben küldött levél útján) értesítenie kell bennünket [2]. Ön felhasználhatja a mellékletben található elállásnyilatkozat-mintát, ez azonban nem kötelező. [3]”;

ii. A „Kiegészítési útmutató” szövegrész alatti 2. pont helyébe a következő szöveg lép:

„[2.] Illessze be az Ön nevét, postai címét, telefonszámát és e-mail-címét.”;

b) a B. pontban az első franciabekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„Címzett: [ide a kereskedőnek saját nevét, postai címét és e-mail-címét kell beillesztenie]:”.

5. cikk

A fogyasztói jogokról való tájékoztatás

A Bizottság biztosítja, hogy a fogyasztói jogaikkal vagy a peren kívüli vitarendezéssel kapcsolatos információkat kereső polgárok használhassanak egy online belépési pontot, az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2018/1724 rendelete⁽¹⁸⁾ által létrehozott egységes digitális kapun keresztül, amelynek segítségével:

a) világos, érthető és könnyen hozzáférhető módon juthatnak az uniós fogyasztói jogaikról szóló naprakész információkhoz; valamint

b) az érintett felektől függően panaszt nyújthatnak be az 524/2013/EU rendelet által létrehozott online vitarendezési platformon, valamint az Európai Fogyasztói Központok Hálózatának illetékes központjához.

⁽¹⁸⁾ Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2018/1724 rendelete (2018. október 2.) az információkhoz, eljárásokhoz, valamint segítségnyújtó és problémamegoldó szolgáltatásokhoz hozzáférést biztosító egységes digitális kapu létrehozásáról, továbbá az 1024/2012/EU rendelet módosításáról (HL L 295., 2018.11.21., 1. o.).

6. cikk

A Bizottság jelentése és felülvizsgálat

2024. május 28-ig a Bizottság jelentést nyújt be ezen irányelv alkalmazásáról az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak. E jelentésnek különösen tartalmaznia kell ezen irányelv rendelkezéseinek értékelését a következők tekintetében:

- a) a kereskedő üzlethelyiségeitől eltérő helyen szervezett rendezvények; valamint
- b) az azonosként forgalmazott, de összetételében vagy jellemzőiben jelentősen eltérésekkel rendelkező áruk esete, beleértve azt is, hogy ezekben az esetekben szigorúbb követelmények szükségesek-e, többek között a 2005/29/EK irányelv I. mellékletében történő betiltás, valamint hogy szükségesek-e részletesebb rendelkezések az áruk megkülönböztetésével kapcsolatos információkról.

E jelentéshez szükség esetén jogalkotási javaslatot kell csatolni.

7. cikk

Átültetés

(1) A tagállamok 2021. november 28-ig elfogadják és kihirdetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek ahhoz szükségesek, hogy ennek az irányelvnek megfeleljenek. E rendelkezések szövegét haladéktalanul megküldik a Bizottság számára.

A rendelkezéseket 2022. május 28-tól alkalmazni kezdik.

Amikor a tagállamok elfogadják ezeket a rendelkezéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A hivatkozás módját a tagállamok határozzák meg.

(2) A tagállamok közlik a Bizottsággal nemzeti joguk azon főbb rendelkezéseinek szövegét, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadnak el.

8. cikk

Hatálybalépés

Ez az irányelv az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő huszadik napon lép hatályba.

9. cikk

Címzettek

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

Kelt Strasbourgban, 2019. november 27-én.

az Európai Parlament részéről
az elnök
D. M. SASSOLI

a Tanács részéről
az elnök
T. TUPPURAINEN